Nr 13. ÅRG. 28. 5 SEPT. 1923. PREN.-PRIS 2:25.

REDAKTÖR: NATH. HÖGMAN.

Om det tillbedjansvärda namnet Jesus.

Jesu namn, du livets källa,
underbara kärleksflod!
Varest dina vågor välla,
sorgen byts i himmelskt mod.
Öppna dig i själens grund;
genomflyt mig stund för stund,
att min hjärtejord må bära
frukter dig till pris och ära.

Jesu namn, livsolja rena,
kärleksbalsam, full av kraft,
värdes mig med dig förena,
gjut i mig din ädla saft.
Utan dig är ångst och nöd,
fruktan, tvivel, dom och död,
men där du i själen gjutes,
frihet och försoning njutes.

Jesu namn, du pärla sköna!
O hur kostlig är du mig!
Att din härlighet få röna
önskar jag rätt innerlig.
Andekraft och helighet,
liv och evig salighet
detta dyra namn bereder,
den som därom ödmjukt beder.

OM I BEDJEN —.

Om I bedjen något i mitt namn, skall jag göra det (1 Joh. 14: 14).

I.

Detta är ett underbart löfte.

Många och dyrbara äro de löften, som Gud giver sina bedjande barn. Han säger oss, att i den mån vi bedja och mottaga, skall vår glädje bliva fullkomnad (Joh. 16: 24); att om vi frambära allting till honom i bön, skall hans egen outsägliga frid intaga och bevara våra hjärtan i Kristus Jesus (Fil. 4: 7); att av alla dem, som vända sig till honom, icke någon bliver bortvisad, och att hans dörr skall upplåtas för var och en, som klappar (Matt. 7: 7, 8).

Huru välbekant och nådefullt är icke hans löfte, att, då vi bedja, skall han giva. Sålunda säger han i sitt ord: »Bedjen, och eder skall varda givet»; »var och en, som beder, han får»; »huru mycket mer skall icke eder Fader, som är i himmelen, giva dem gott, som bedja honom.» Men i Joh. 14 kap. möter oss det största löfte, Gud någonsin givit sina bedjande barn. Förutsatt att vi bedja i Jesu namn, försäkras oss här tvenne gånger det övermåttan underbara, att Gud icke endast giver, då vi bedja, utan att allt eftersom vi bedja, verkar Gud.

Den evige Guden, hela världens Herre, framstår här likt en allsmäktig verkställande myndighet och säger: Om du, mitt barn, endast vill bedja, skall jag verka. Blott du vill sysselsätta dig med bedjandet, skall jag se till utförandet. Han icke endast giver, då vi ropa, utan han verkställer. Vår bön uppväcker icke endast hans frikostighet, den sätter även hans allmakt i rörelse. Då vi därför inträda i bönens lönkammare, kan ingenting så mana oss till kraftig förbön, ingenting så hastigt göra oss till mäktiga förebedjare för en förlorad värld som att åter och åter tillviska vår egen själ denna underbara sanning: Medan jag håller på att bedja, utför Gud verkligen det, som jag beder om.

Sålunda, då ett Guds barn böjer sig inför Herren i bön om att evangelium må bliva sänt till de mörka hednaländerna, skingrar Gud mörkrets makter, och, om än den troende icke ser detta, så sker det dock, allt eftersom han beder. På hans bön rör Gud konungars hjärtan och nedbryter hindren för evangelie utbredande, lossar vidskepelsens bojor, öppnar portarna till förut stängda länder och även sina barns börsar; han uppväcker och utsänder evangelie budbärare till de vitnande skördarna. Ja, medan barnet beder, verkar Gud. Detta är, vad Guds ord uttryckligen framhåller. Rannsaka mitt ord, säger Herren. Se däri, hurudan min vilja är beträffande denna värld. Bed endast i överensstämmelse med denna vilja. När du då beder: Herre, utsänd arbetare i din skörd, så skall jag utsända dem! När du be-

der: Herre, nedbryt hindren, så nedbryter jag dem! När du beder: Herre, rör människors hjärtan till att giva, så rör jag vid dem. Ja, vad helst du beder i mitt namn, det gör jag.

Mina älskade, vilket oerhört ansvar hava vi ej, men också vilken förmån, ensam i sitt slag! Den allsmäktige Gudens alla krafter äro redo, endast väntande att sättas i segerrik, oemotståndlig verksamhet genom hans barns böner. Själva himlens härskaror utsändas emot mörkrets väldigheter vid din enträgna bön, då den är i överensstämmelse med Guds vilja. Herren säger, att all makt i himlen och på jorden är hans, och därpå ställer han sig till vårt förfogande och säger: »Mitt barn, bed du, och jag skall utföra det; begär du, och jag skall göra det. Här en bild: En maskinist kan låta ett litet svagt barn öppna ångkranen till hans stora ångmaskin och därigenom få dess väldiga krafter i rörelse. Så vill Gud säga till oss svaga människobarn: All makt är min, men åt eder är givet att sätta den i verksamhet genom eder bön.

Då Guds allmakt på detta sätt är ställd till vårt förfogande, så äro vi också ansvariga för dess utövning genom vår bön. Se här vanäran av att världen ännu ej är evangeliserad, av att stora möjligheter under snart två tusen år blivit försummade, och av vår feghet och vårt vacklande inför svårigheterna. Ty fastän vi icke själva hava haft någon kraft till det stora verket, har dock den mäktige Guden, då han förenade sig själv med oss, som en verklig medarbetare och medkämpe, sagt till oss:

Om I bedjen något, skall jag göra det.

I TRÅNGMÅL — UTRYMME.

»När jag ropar, så svara mig, du min rättfärdighets Gud, du som i trångmål skaffar mig rum; var mig nådig och hör min bön.» Ps. 4: 1.

Huru starkt det inflytande än är som omgivningen utövar på oss, det är dock *icke avgörande* för utvecklingen av vårt *liv*. Karaktärskraft och ett upphöjt sinnelag framkallas icke medelst bekvämlighet och lyx. Sant kristliga egenskaper äro oftare till finnandes såsom en frukt av övervunna hårda och ogynsamma förhållanden.

Av cedrarna på Libanon, som växa bland klipporna på en höjd av mer än sex tusen fot, äro de vackraste exemplaren de, vilka under århundraden varit mest utsatta för de starka stormar, som från Medelhavet svept över höjderna, då däremot de träd som varit skyddade för blåsten te sig såsom dvärgar i förhållande till de förra. Vi betvivla ej, att de furor och cederträ, som Hiram lät hugga åt Salomo såsom värdiga att användas vid byggandet av Herrens tempel, voro just sådana, vilka — en gång ömtåliga skott med svagt fäste på klippan — hade utvecklats till majestätiska jätteträd trots eller snarare *genom* århundradenas stormar.

»Ett rotskott ur förtorkad jord» är icke blott en talande bild utan en allmänt erkänd verklighet. De torra öknarna i Ara-

bien och de centrala och västra regionerna i Syd-Afrika, vilka nästan ständigt äro i saknad av regn, äro likväl kända för sin jämförelsevis rika vegetation. Porösa rötter gömda djupt ner i jorden fyllas med en sval, uppfriskande vätska, medan de köttiga bladen uppsuga och bibehålla all den näring de kunna få från jordmånen och atmosfären. »De ha fullt upp av näring och livskraft, när allt annat inom synhåll är öde och dött.»

Dessa sanningar, som naturen lär oss, äro ännu mer påtagliga inom andens värld, varest högre och djupare hjälpmedel äro tillgängliga. Kinamissionens historia för 1922 är en ny illustration till psalmistens ord: »I trångmål skaffar du mig rum».

Om ett ord mer än något annat sammanfattar världshändelserna i denna tid, är det ordet: trångmål (ångest). »På jorden skall ångest komma över folken, och de skola stå rådlösa vid havets och vågornas dån.» Detta är den av Gud inspirerade teckningen av dessa tider. Och Kina kommer icke minst utan kanske mest inom ramen för denna teckning. En kinesisk tidning, nyss utkommen, sammanfattar ställningen sedd utifrån med följande ord:

»Upphovet till all oron i Kina är, att, istället för såsom förut det var en regering, finnes det nu aderton eller tjugo, eller lika många ungefär som provinserna i landet. Överflöd på merendels odisciplinerat krigsfolk, brist på penningar, kränkning av fördrag, mångdubblade skatter, övermäktiga rövarhorder, opiets återinförande, allt detta är följder av att *en enhetlig regering saknas.*»

I en regeringens nyligen utsända rapport säges: »Den centrala regeringens myndighet har sjunkit ned till en kommunalstyrelses». Den amerikanska ministern i Peking har förklarat att »av Kinas armé — och Kina har i dag den största stående armé i världen — står endast 10 procent under ledning från huvudstaden». Osäkerheten inom regeringen i Peking blir dessutom uppenbar genom det överraskande sakförhållandet, att under 1922 två presidenter kämpat om makten, att ännu ett nytt parlament tillkommit samt att ej mindre än sex olika regeringar avlöst varandra.

Av premiärministrarna voro två kristna män, dr W. W. Yen och dr C. T. Wang, men var och en av dem beklädde denna post endast 14 dagar.

För rövarnes alltjämt ohindrade framfart är det omöjligt att finna tillräckligt målande uttryck. Elände, ångest, fattigdom och förtvivlan utgöra liksom en bred väg av svarta ruiner som de plundrande rövarhorderna lämna efter sig.

Till detta människornas våld mot varandra kommer det lidande som följt i *hungersnödens spår* och som fullständigt utblottat minst 15 millioner människor medan oräkneliga dukat under i kvalfull död. Fotografier över de under hungersnöden döda och döende ha (för våra kristliga nerver!!) varit allt för uppskakande för att kunna införas i tidningarna, men missionärerna ha uppehållit sig och arbetat mitt ibland dessa arma, ehuru flera genom detta sitt barmhärtighetsverk blivit ytterligt nedbrutna till sin hälsa.

Till dessa lidanden måste ytterligare läggas de omfattande och stora förluster, som även missionen fått vidkännas, genom de under året förekommande upprepade *översvämningarna.*

Huru mörk denna tavla än är, synes dock den största förbannelsen för dessa dagars Kina vara *den återupptagna opiumodlingen,* till stor del möjliggjord genom den dåliga förvaltningen och ämbetsmännens girighet.

Men mitt ibland dessa och andra svåra förhållanden har missionen fått fullföljа sitt arbete och har haft glädjen se, huru rummet vidgats för Guds verk. Huru många exempel skulle ej kunna anföras härpå, men vi vilja blott nämna ett par av de mest framträdande.

Den nationella kristna konferensen i Shanghai sommaren 1922 bildar gränsmärket emellan *den gångna tiden,* då kristlig verksamhet var förbunden med uttrycket »utländsk mission» och *den tid,* då »den kinesiska församlingen» blir det sammanfattande begreppet och den tongivande termen. Vikten härav kan knap-

past överskattas, då alla tecken tyda på att intresset för församlingens arbete bland de infödda har växt i samma proportion som de få taga del i ledningen och flera kineser bli ansvariga för allt flera arbetsområden inom församlingen. Den kinesiska församlingens trohet mot de stora grundsanningarna i den kristna tron, såsom framgår av deras rapport i »Den kinesiske budbäraren», har framkallat samstämmig lovsång till Gud från missionsintresserade kristna över hela världen.

Den kristna världs-studentrörelsens konferens i en kinesisk högskola utanför Peking jämte andra mindre och dock betydelsefulla konferenser må ej heller förglömmas. Den verkliga betydelsen av allt detta blir oss klar först när vi återkalla i minnet, att det är endast ett hundra år sedan, nämligen 1823, Robert Morrison avslutade översättningen av den Heliga Skrift på kinesiska språket och detta vid en tid då all läsning och översättning av utländska tryckalster voro förbjudna av kejserliga kinesiska regeringen. Sannerligen, det har blivit oss förunnat att med våra egna ögon se, huru i trångmål rummet vidgats och vidgas.

*

Såningsmannen plöjer och sår ut sin dyrbara säd i förhoppning att få den förmerad vid skörden. Under långvarig torka skulle han hellre ha velat behålla den säd han haft än så ut den. Men den kristne arbetaren, viss att han skall komma åter med glädje och bära sina dyrbara kärvar, fortsätter frimodigt att förbruka sin kraft och utgiva sitt liv, även när utsikterna äro allt annat än löftesrika. Kina har verkligen ej sett ut som ett lovande fält under de senaste åren, när vi tänka på inbördes krig, rövare, översvämning och hungersnöd, men såningsmännen ha fortsatt sitt arbete med glädje och skörden har icke uteblivit. Oaktat alla hinder och trångmål har rummet vidgats, öknen har blomstrat; t. o. m. själva hungersnöden har tvingats tjäna Guds syften, den har burit frukt, då många själar under och genom den gjorts mottagliga för frälsningens evangelium.

Det är endast Gud som kan bjuda ljuset lysa ut ur mörkret och framkalla liv utur död och förgängelse, och detta har han gjort i Kina. Endast två gånger förut i Kinamissionens historia har en större tillökning av församlingen kunnat inhöstas än *under 1922*. Ehuru ej fullt avslutad går beräkningen av under nämnda år blott *inom Kina Inland missionen döpta* upp till fem tusen åtta hundra. Hela antalet inom denna mission döpta från missionens början blir härigenom minst nittiotvå tusen sex hundra. För alla dessa och för många flera som kommit till tro på Herren, särskilt sådana kvinnor, som ännu ej haft möjlighet att öppet bekänna sin tro genom dopet, nedlägga vi inför Herren våra överfyllda hjärtans tackoffer.

Många tecken inom andra missionssällskap visa, att Herren även där alltjämt utvidgar rummet, ehuru vi ej nu kunna ingå härpå.

Se vi framåt med alla de mörka hotande molnen framför oss — ty många oväder och utmanande fiender lura i vår väg — äro vi dock övertygade, att vår Gud ej skall låta oss komma till korta. Han kan ännu vidga rummet mitt i själva de oss omgivande trångmålen. Och grunden för denna vår tillförsikt finns icke i oss själva utan i Kristus och hans nåds outgrundliga rikedomar.

I detta sammanhang äro vi tacksamma få säga, att missionen otvetydigt alltjämt fasthåller i tro och praxis de grundsatser som nedlades av mr Hudson Taylor, grundsatser till vilka Gud under så många år bekänt sig. Om missionen genom Guds nåd bevaras trogen sin Herre och Konung, om den på förklaringsberget underhåller ostört umgänge med honom, då skall den också med trygghet stiga ned i tjänandets dal.

»Låt oss därför ånyo stiga ned till ett nytt års arbete med den hemlighet i våra hjärtan som vi ej kunna förklara, men som vi innerst förvara såsom vår heliga, oförstörbara egendom. Låt oss gå ned för att erfara att där är intet i dalen — var-

ken världens ondska eller församlingens vanmakt — som kan omintetgöra vårt förtroende till honom, som håller tro till evig tid, intet som då kan undertrycka vår kraft eller störa vår frid. Låt oss gå ned för att få se, att såväl det minsta som det mest avskräckande i livet är underlagt den allsmäktige Frälsarens eviga herravälde, samt att slutlig frälsning och obegränsad seger äro oss tillförsäkrade i det himmelska, i Kristus Jesus, vår Herre.»

(Utdrag ur China Inland Missionens årsberättelse för 1922.)

J. R.

FRÅN HEMARBETET

Minnie Nicholson.

Fröken Minnie Nicholson föddes den 18 april 1894 i Kristdala församling av Kalmar län. Sedan hon genomgått folkskolan i sin hemort, avreste hon till släktingar i Kalifornien. Efter någon tids vistelse där vann hon inträde vid Moodys Bibelinstitut i Chikago, vilket hon genomgick varefter hon återvände till Sverige. I oktober förl. år antogs fröken Nicholson av Kommittén till missionärskandidat. Denna vår och sommar har fröken Nicholson genomgått en sjukvårdskurs vid Finspångs lasarett. Blev den 19 aug. i sin hemförsamlings kyrka avskild till missionär.

Av fröken Nicholsons ansökningshandlingar framgår, att hon redan från barndomen i sitt föräldrahem och i söndagsskolan fick djupa, kristliga intryck. Där fördes hon också i beröring med hednamissionen. I synnerhet greps hennes hjärta utav hednabarnens nöd, och hon lovade redan vid 9 års ålder, att, om det vore Guds vilja, tjäna honom i Kina. Några år efteråt kom hon till fullt medvetande om personlig frälsning, och ej långt därefter blev missionskallelsen åter kraftigt förnimbar. Det var särskilt den hädangångna prostinnan Meurling, som därvid fick vara Herrens redskap. Genom Sinims Land var hon förtrogen med vår missions arbete, varför hon också efter hemkomsten till Sverige ganska snart satte sig i förbindelse med Kommittén. Fröken Nicholson har sålunda från tidiga år varit fästad vid Svenska Missionen i Kina och har nu genom Herrens underbara ledning blivit ett Herrens sändebud för vårt missionsfält. Hon följes av mycken varm missionskärlek och förbön utav Kinavännerna i Kristdala, som så länge och så troget arbetat för Svenska Missionen i Kina inom hennes egen församling.

*

Lisa Gustafsson.

Fröken Lisa Gustafsson föddes i Stockholm den 6 april 1892. Efter att ha fått

sin första skolutbildning dels vid Stockholms folkskolor, dels vid Nya Elementarläroverket för flickor, vann hon år 1910 inträde vid privatseminariet för utbildande av småskollärarinnor, vilket hon genomgick. Hon har därjämte genomgått några kurser vid Nääs. Fröken Gustafsson har sedan varit anställd som småskollärarinna vid Agnesbergs stationssamhälle, Älvsborgs län.

I april 1922 antogs fröken Gustafsson av Kommittén till missionärskandidat. Under föregående års höst vistades hon å Kina Inlandmissionens utbildningsanstalt för kvinnliga missionärer i London. Under innevarande års vårtermin har hon åtnjutit undervisning i Bibelskolan i Kristiania. Den 2 dennes invigdes hon i Göteborg till missionär.

Fröken Gustafsson fick djupa intryck i söndagsskolan i kyrkan vid Floragatan. Under konfirmationstiden kom det till verkligt genombrott i hennes liv. I Göteborg ingick hon i K. F. U. K:s Ungdomskrets, och i denna förening har hon sedan varit aktiv medlem. I Göteborg kom hon också i förbindelse med vår missions vänner. År 1921 blev hon medveten om sin personliga kallelse till missionär. Fröken Gustafsson kan glädja sig åt att inom K. F. U. K. i Göteborg ha en stor vänkrets, som genom förbön och understöd vill deltaga med henne i det verk, vartill Gud kallat henne i Kina.

Fröken Nicholson och fröken Gustafsson resa, vill Gud, med båt från Göteborg till London den 22 sept. för att därifrån den 29 fortsätta resan till Kina.

*

Missionshögtiden i Kristdala.

»Detta är den dag, som Herren har gjort; låtom oss på honom fröjdas och vara glada» (Ps. 118: 24) voro de ord, med vilka överste *Dillner* inledde sitt invigningstal till fröken Nicholson, och därefter lät han ordens ljus falla på de framträdande dagarna i Guds rikes historia ända fram till den tid, då Herrens stora dag inbryter. I denna infattning satte han också denna högtidsdag och erinrade därvid om Apg. 13: 1—3, den dag, på vilken efter den helige Andes tillsägelse vittnen avskildes till det verk, vartill han kallat dem. Klart tecknades innebörden av att vara ett Herrens vittne i en sådan tid som vår, då å ena sidan den antikristiska vedermödans svarta moln te sig vid horisonten, å den andra den stora dag randas, då Människosonen kommer för att låta sina domar gå över den ogudaktiga världen, då han skall förhärligas i sina heliga och visa sig underbar i alla dem, som kommit till tro. Hur uppfordrande till att »i helig vandel och gudsfruktan *förbida*» lika väl som »att genom troget och förståndigt förvaltande» av evangelii rikedomar *påskynda* Guds dags tillkommelse!

Under avsjungande av en sångvers trädde missionsstyrelsens medlemmar med sin ordförande, vice pastorn i församlingen, jämte fröken Nicholsons fader och folkskollärare Peterson från Mönsterås fram till altaret och slöto ring omkring vår syster, som genom bön och händers påläggning invigdes till sitt kall. Den heliga akten, som inleddes genom att församlingen stående hälsade vår syster med sången »Tryggare kan ingen vara», avslutades nu med högtidspsalmen »Oss välsigna och bevara». Det var en gripande och oförgätlig stund.

Efter en kort rast samlades åter folket till det stora templet, som trots det ihållande regnet även nu liksom på förmiddagen var fullsatt. Missionär *Lindén* skildrade sina erfarenheter ute på missionsfältet med ledning av orden: »Herre, här är oss gott att vara». »Hurudana förhållandena än varit, ljusa eller mörka, ha de dock alltid varit sådana, att det om dem alla kunnat sägas: Här är oss gott att vara.»

Fru *Berg* skildrade därefter den kinesiska kvinnans läge, hennes hunger och törst, hennes nöd och behov, såsom hon sett dem under sin mer än 30-åriga vistelse därute. Fröken *Nicholson* framsade ett tack till församlingen och till ungdomsföreningen och bad om förbön för sig och det verk, vartill hon nu vigt sitt liv. Mötet avslutades av undertecknad med ett

tack till de många i Kristdala, som under så många år med en sådan offervillighet stött vår missionsverksamhet.

På en sådan högtidsdag gingo våra tankar helt naturligt till den hemgångne församlingsherden prosten Meurling, som under sin långa, välsignelserika levnad gjort så stora insatser i Guds rike, såväl hemma som därute i hednavärlden och icke minst i S. M. K:s verksamhet, och som hade med en sådan åstundan längtat efter att få vara med om denna missionshögtid.

Det var uppmuntrande att få vara vittne till denna nåd, då Herren sände oss ännu en förstärkning till de fåtaliga arbetarnas led. Och detta manar oss till mer uthållig bön att ännu flera nya arbetare må komma. Skörden är alltför mycken för den skara, som därute bär dagens tunga och hetta.

Vi hade varit samlade från kl. 11 f. m., då missionär *August Berg* predikade högmässan och till kl. 5 e. m., och ändå visade ingen tecken till trötthet.

Minnet av denna högtid skall länge förbliva. Den var buren av så mycken kärlek. Vi ha åter fått anledning att tacka Herren för den rikedom av nåd, som han givit vårt svenska folk, då vi få se så rika kärleksfrukter växa fram.

E. F.

*

Missionshögtiden i Göteborg.

Söndagen den 2 sept. randades så solklar och stilla. Det var sabbatsstämning. Skarorna började tidigt att samlas i Betlehemskyrkan, det rymliga templet vid Vasagatan, vilket av missionsförsamlingens styrelse välvilligt upplåtits för oss, och där det i dag skulle bli missionärsinvigning. Det är förunderligt att se, huru överallt i vårt land knappt något annat utövar en sådan dragning som just denna handling. Vittnar ej det om att kärleken till missionen har slagit djupa rötter i missionsvännernas hjärtan?

Mäktigt ljöd sången: »Hur ljuvt det är att komma till Herrens tempelgård.» Andäktigt och stilla sutto alla och lyssnade till det härliga budskap, missionär Berg framförde, och som hade till motto: Inför Jesus. Hjärtan grepos och ögon tårades inför bilden av Honom, som är de eländas och de lidandes vän, Han som är alla hedningars hopp.

Då vi därefter förenades i den heliga invigningsakten och under bön och händers påläggning överlämnade vår syster Lisa Gustafsson åt Guds nåd till det verk, vartill Herren kallat henne, fylldes hjärtana av helig stämning.

På eftermiddagen var åter samling omkring missionen som ämne. Vi erinrades då om de allvarliga tidstecknen och om vikten av att skynda att göra Frälsaren känd i världen. Vi manades vidare att betänka, varför vi avskilja missionärer, ävensom betänka, vad de moment i denna heliga handling, vilka i Apg. 13 nämnas fasta, bön, händers påläggning och utsändandet, innebära.

I avslutningen talades om vikten av bön i missionen. I striden mot Amalek segrade Israel, endast så länge Mose höll staven upprätt mot himmelen. Men han behövde sina stödjare, Aron och Hur, för att kunna hålla ut. Kraftigt betonades vikten av samverkan i bön och arbete mellan hemförsamlingen och missionärerna.

Efter gudstjänsten i kyrkan vidtog ett samkväm i Margaretaskolan. I kretsen av den stora skara av vänner, som där samlades, avgav vår syster vittnesbördet om hur Herren med makten av sitt dragande och sitt övertalande fört henne in på denna väg. Minnesord gåvos ock av flera bland de närvarande, och hälsningstelegram från avlägsna vänner upplästes.

Det var redan sent, då vännerna skingrades. Men vi åtskildes under känslan av att vi varit med vår dyre Mästare hela dagen.

Huru stort skäl ha vi ej att tacka Herren för den förstärkning i arbetet, han givit oss i våra systrar Minnie Nicholson och Lisa Gustafsson. Genom detta har Herren åter velat visa oss fastheten av löftet: »Bedjen och eder skall varda givet.» Låtom oss därför med frimodighet bedja honom om ännu större ting. *E. F.*

FRÅN REDAKTION OCH EXPEDITION

Missionsexpeditionen

flyttas den 1 okt. en trappa högre upp i samma hus (sål. 3 tr.). Adressen blir annars oförändrad.

Från missionär Beinhoff

har underrättelse inkommit, att han med familj lyckligt anlänt till San Fransisco den 16 juli och ankom till sin hustrus hem i Philadelphia den 24. Familjen vistas ännu där, men missionär Beinhoff hoppas att snarast möjligt med sin son få göra överresan till Sverige.

Missionens bönemöten

börja den första tisdagen i oktober i Betesdakyrkan kl. 7 e. m.

Nytt ombud.

Lärarinnan, fröken Fredrika Petersson, *Björklinge,* som under många år troget bistått oss i vår verksamhet i Kina, har välvilligt medgivit, att vi få sätta hennes namn på vår ombudslista.

Våra behov.

Då under den kommande hösten och vintern flera syskon komma att resa ut till fältet vilja vi särskilt bedja våra vänner att ropa till Herren att sända oss de nödiga medlen utöver vad vi behöva för missionsverksamhetens bedrivande. Vi behöva särskilt i denna tid för denna angelägenhet akta på apostelns ord i 1 Tess. 5:17. »Bedjen utan återvändo.» Under den nödens och trångmålens tid, som nu är, behöva såväl missionsvännerna som missionsarbetarna särskild nåd av Gud för att kunna hålla ut och föra verket fram till fullbordan.

Bättre skördeutsikter.

Missionär Ringberg skriver: »Härute är f. n. största glädjeämnet att rikligt regn fallit, så att det nu är hopp om höstskörden.»

Meddelande har ingått,

att missionär R. Bergling under en resa i Honan blivit överfallen av rövare, vilka togo ifrån honom hans pengar, klocka, glasögon m. m. Vi tacka Herren, som bevarade hans liv.

Tidningen Sinims Land.

Detta nummer av tidningen har blivit något försenat på grund därav, att vi ville få med meddelanden från våra båda nyantagna missionärers invigning.

Missionär Ingeborg Ackzells adress

är *Tungchowfu,* She.

FRÅN MISSIONÄRERNA

Utdrag ur brev från missionär *Carl Blom,* skrivet i Taohwatung, Chiehchow, 28/6 1923.

I går eftermiddag hade vi en sällsynt företeelse här, en sandstorm utan storm. Vi stodo på platån och sågo mot nordväst, där ett tjockt moln med gula förelöpare närmade sig. När det kom närmare, sågo vi, att det ej kunde vara mer än omkring 50 m. i höjd. Det gick framåt i vågor, fortast efter marken, hade ej någon tunn dimma framför, utan kom som en tjock vägg omedelbart och utplånade ögonblickligen allt, som var där bakom. Vi undrade, hur det skulle bli, när väggen kom till oss, och beredde oss på det genom att täcka över och stänga till allt, som kunde skyddas, och sedan stodo vi och sågo på, hur styggelsen kom allt närmare. Hade den ej regn med, så var den ett fördärv. Vi voro liksom i en vik och sågo två armar svepa fram över landskapet på båda sidor om oss. Vi väntade ett väldigt lufttryck, när vi omsider klämts in mellan de två käftarna i tången. Men fastän dammet och mörkret kom, så var det ingen storm att tala om här. Jag vet ej, hur det var nere på slätten. Det kan hända, att trycket från de två sidorna motverkade vartannat, och att dessutom bergsbranten tog emot, innan ovädret nådde oss och bröt farten.

Det var helt annorlunda i den stora dammstormen i Yüncheng för 14 dagar sedan. Den kom just i solnedgången, och fastän vi ej sågo den på avstånd, så fingo vi syn på molnet som en solid massa, då det nådde upp över husen. Innan vi hunno göra några förberedelser, svepte stormen fram över oss, så att trädgrenar brötos av, blomkrukor kastades omkull, fönsterrutor blåstes ut o. s. v. Det blev så mörkt inom en minut, att jag, som höll på att skriva några rader på ett visitkort, ej kunde se att skriva det till slut utan måste tända en lampa. Det var en storm, som förslog, och som jag aldrig sett maken till under alla dessa år. Gårdagens såg farlig ut på avstånd men kom fram som ett lamm i jämförelse med den andra. Och så hade den regn med sig, och detta har hållit på alltsedan dess. Det har inte regnat synnerligen hårt, men det har hållit på, och varje droppe suger sig in.

Nu är det nästan middag, och som det ännu inte har klarnat, så hoppas jag det skall hålla på och bli en rotblöta, fastän det inte finns många rötter att blöta. Ett par dagars grundligt regn skulle göra det möjligt att så, och det vore vår räddning från en obeskrivlig nöd i vinter. Vi hoppas därför på mera regn.

*

Missionär *O. Beinhoff* har i enskilt brev meddelat sina intryck från resan över Stilla havet varur vi meddela följande som ett bevis på verkan av evangelii surdeg.

Det är intressant att mitt i denna kosmopolitiska blandning och under japansk flagg här och där finna en enstaka frukt av kristendomen. Så hör jag i rökrummet en liten japansk gosse gnola på melodien till: »Framåt, Kristi stridsmän»; under en promenad på däck såg jag en ung japanska sitta och läsa i sin Bibel och sångbok. En annan dag såg jag en av filippinerna sitta i skaran av sina stojiga medpassagerare och läsa Bibeln. Enstaka ljus lysa här och där mitt i hedendomens mörker. A veckans program märker jag i en blandning av sport, dans och rörliga ljusbilder även gudstjänst på söndagen. Jag har blivit ombedd att vara ansvarig för söndagens program. Jag är den ende manlige missionären ombord. Det synes mig, som om mitt i all förruttnelse det ändå måste vara litet religion med. Är det inte människohjärtats längtan efter Gud?

*

Fröken *Judith Hultqvist* skriver i enskilt brev från Juichenghsien:

Dag efter dag få vi känna Herrens underbara hjälp och ledning. Vårens arbete har han välsignat. Vi ha varit ute mycket i byarna. För några dagar sedan voro vi till en by 1 mil härifrån ned åt floden till. Vi ha en döpt man där, och han har flera gånger frågat, om vi ej ville komma dit och besöka kvinnorna. Nu hyrde vi två små åsnor och redo dit. En sådan glad dag vi hade! Och vad det samlades mycket folk! Kvinnorna voro mycket ivriga att få höra ordet om Jesus. De frågade ej efter vårt land och folk, trots att de aldrig sett någon utlänning förr.

Flera utav kvinnorna sade sig vilja tro på Jesus. Några hade redan förstört sina avgudar. O, att Herren finge vinna många från den byn! I söndags kommo fyra stycken därifrån till mötet.

För en tid sedan voro vi i Mei-ti och besökte då byarna däromkring. I Mei-ti är det hårt, men i byarna är folket så villigt att höra. I en by träffade vi på en fru Li, en trevlig, ung kvinna. Hon tog oss till sitt hem. Såsom liten hade hon hört fröken Hallin tala om Gud. Hennes »gamla mor» hade varit en kristen, sade hon. Nu var den gamla död, och på många år hade hon ej haft någonting med evangelium att göra i hemmet. Men så fick hon se oss på gatan, och gamla minnen vaknade till liv.

I hemmet blevo vi så vänligt mottagna. De voro tre unga sonhustrur där. Alla mindes de fröken Hallin, och vad de av henne hört om Jesus. Nu sade de sig vilja tro på honom. Vi skola bedja mycket för dem.

I Miao si, en liten by strax utanför Mei-ti, träffade vi på en herr Uang, nu en

riktig trollgubbe. Han hade före förföljelsen trott på Jesus, sade han. Men under förföljelsen brände han sin bibel. Jag talade länge med honom och visade honom, vilken farlig väg, han nu var på under onda andars ledning. Han kände, att det var så. På söndagen kom han till mötet. Då hade han sagt till evangelisten: »Se, jag kommer inte ifrån, vad fröken sade, och ibland vaknar jag mitt i natten och ser mitt hjärta fullt utav onda andar.»

Ja, må han ej få någon ro varken natt eller dag, förrän han vänder om och följer Jesus. Herren förmår göra stora ting.

Bed för Missionärerna!

Skriv till missionärerna!

Då och Nu.

Det är i år 100 år, sedan Rob. Morrison, Kinas banbrytande protestantiske missionär, fullbordade sitt största livsverk: den heliga Skrifts översättning till kinesiska språket. Att läsa om de svårigheter och för vanliga människor oövervinnliga hinder som steg för steg mötte honom på denna hans väg, det är att för sina ögon och i de mest konkreta exempel ha bevis nog för den sanningen: »I trångmål skaffar du mig rum.» Då, för hundra år sedan, satt denne ensamme, till livet hotade man fördjupad i sitt översättningsarbete, om vars verkliga betydelse väl ingen hade en aning. I dag äro mer än tio tusen missionsstationer spridda över hela detta väldiga antika världsrike. »Vad gör icke Gud?»

TACKSÄGELSE- OCH BÖNEÄMNEN

Tack till Herren för rika välsignelser under högtidsdagarna i Kristdala och Göteborg, sid. 175, 176.

Bön för behoven med avseende på utresorna, sid. 177.

Tack att Herren bevarade missionär R. Berglings liv, sid. 177.

Bön för fru Li och hennes svägerskor samt för Uang, sid. 178.

På

Svenska Missionens i Kina förlag

har såsom förut tillkännagivis utkommit:

Nya Begynnelser på den Gamla Grunden.

Föredrag vid Svenska Missionens i Kina Årsmöte 1923 av Rektor *Joh. Rinman.* Pris 50 öre. När minst 10 ex. tages, lämnas 25 % rabatt.

REDOVISNING

för medel influtna till "Svenska Missionen i Kina" under augusti 1923.

Allmänna missionsmedel.

1385.	Ur Offerkuv. gm M. K., Norrköping	10: —
1386.	»Annie»	10: —
1387.	Koll. i Holsbybrunn 26/7	300: —
1388.	I., Sthlm	5: —
1389.	B.	10: —
1391.	Obs.! »Fly allt som ont synes.»	32: —
1392.	»Herrens Tionde.»	8: 03
1393.	Offerkuvert fr. Fridhem, gm H. I., Älgarås	10: —
1394.	Barnens sommarfest i Maghultskog 29/7, till Minnie Nicholssons utresa till Kina, gm A. D., Kristdala	22: —
1395.	Tackoffer av B. E. D., gm E. G., Sollefteå	69: —
1396.	Koll. i Sjötorp, gm E. J.	45: 60
1397.	D:o i Tidaholm, 29/7, gm A. E.	73: 50
1398.	Skövde Mfg, resebidrag, gm O. L.,	20: —
1401.	Till hjälp för en missionskand. utbildning, Matt. 7: 7—8, gm C. A.	50: —
1402.	Offerkuvert, gm A. B., Skellefteå	10: —
1404.	E. J., Boden, till J. Aspbergs underh.	100: —
1405.	K. M., gm L. O., Kristinehamn	10: —
1406.	A. N., Kalmar	3: —
1407.	Onämnd, tillägg till koll. i Holsbybrunn 26/7	25: —
1408.	Koll. vid symöte i Flisby 1/8	14: 50
1409.	E. J.	9: —
1410.	Missionsmedel fr. Mora, gm M. S.	50: —
1411.	Ur missionsask uti Gustafsbergs prästgård	30: —
1412.	Skärstads Södra Ynglinga & Jungfruförening	59: 50
1416.	Ur Guds rika förråd	10: —
1417.	»I stället för kaffebjudning»	5: —
1418.	M. R., Prästnäs	40: —
1419.	Från en nådessyster, gm Ovikens Kristl. Ungd. förening	50: —
1420.	K. N., Jönköping	100: —
1422.	»Herrens del»	20: —
1423.	I. J., Gtbg	25: —
1424.	S. L., Anaryd, gm O. L.	100: —
1425.	H. M., Örebro	10: —

1426. A. & E. C., Slättervalla 20: —
1427. C. A. W., Leksberg 10: —
1428. I. T. B., Offerkuvert 10: —
1429. A. T., Hälsingborg 50: —
1433. Mölnbo Ungd. fören., resebidrag 20: —
1434. H. N., Tärnaby, sparb.-medel 10: —
1435. Bråbo Jungfru fören. 85: —
1439. I. & V. L., Sjötorp, till N. Engbäcks underhåll 25: —
1440. E. H., Uppsala 10: —
1441. H. N., & K. N., gm S. L., Ystad 15: —
1442. I. S., Delsbo 19: 24
1443. Obs.! »Fly allt som ont synes» 30: —
1444. Onämnd, Ohrviken, »ett löfte åt Herren» 5: —
1445. D:o »Ett tack för bönhörelse» 5: —
1446. D:o »Ett tack för all nåd» 2: 50
1447. G. K., Björköby 50: —
1449. S. J., Wreta Kloster 200: —
1450. Ps. 68: 20, till R. Anderssons underhåll 500: —
1451. Koll. vid missionärsinvigningen i Kristdala 19/8 102: 82
1452. Insaml. i Gravsjö missionshus 12/8 45: —
1453. Koll. i Asaka 19/8 23: 24
1454. Skärstads Östra Arbetsförcn. gm M. S., Siringe 90: —
1457. F. P., Björklinge 10: —
1459. J., Motala Verkstad, gm G. G. 10: —
1461. Koll. i Nässjö, missionsp., gm O. W. 62: 52
1462. D:o i Nässjö missionsh. resebidrag, gm d:o 33: 02
1463. D:o i Forserum gm C. O. W. 23: 91
1464. D:o i Naglarp gm A. B. 53: 70
1465. D:o i Näsby gm E. K., Smål. Hällinge 40: —
1466. D:o i Vetlanda missionshus, gm V. P. 40: —
1467. D:o i Ovanmyra missionshus, 20/8 109: 20
1468. D:o i Rättviks missionskyrka, gm A. J. 11: 83
1469. D:o i Vikarbyn, gm H. J. 7: 16
1470. Ovanmyra Mfg, resebidrag, gm G. A. E. 10: —
1471. Vansbro Mfg, resebidrag, gm H. B. 10: —
1476. E. A., Vetlanda, resebidrag 5: —
1480. A. A., Alingsås, »tackoffer» 50: —
1481. C. M., Ystad 10: —
1482. Till C. E. Bloms underhåll: från Vetlanda 150: —, Korsberga 150: —, Holsby 200: —, Slättåkra 50: —, Vetlanda sparb.-medel 350: 76, Skede sparb.-medel 50: —, Nye d:o, 100: —, Bäckseda d:o, 35: 51, Korsbergs d:o 44: 64, Boda d:o 15: —, Holsby d:o 27: —, Koll. vid kretsmöte i Lämnhult 26: 24; Fjärde kretsen 60: —; Till M. Lindéns underhåll: från Korsberga 100: —, Holsby 100: —; till Judit Hultqvists underhåll: från Ulriksdal 50: —, Ö. H. K. U—d 274: 33 1,783: 48

Kronor 4,933: 75

Särskilda ändamålsmedel.

1390. A. L., Sthlm, till reparationer och nybggnader i Yuncheng 50: —
1399. O. L., Skövde, till verks. i Juicheng enl. överenskommelse 5: —
1400. Libanons Missionskrets till D. Landins att anv. efter gottf. 96: 26
1403. E. G., Älgarås, till Barnh. i Sinan 10: —
1418. Koll. vid möte i Äng 2/8 till Svenska Skolan i Kikungshan 47: 85
1414. A. P., Storvreta, till öresskrifter 28: 50
1415. K. W., Lidingön, till fru Beinhoffs bibelkvinna 100: —
1421. J. S., Säter, till M. Ringberg att anv. efter gottf. 40: —
1430. A. T., Hälsingborg, till Barnh. i Sinan 50: —
1431. »Vällinggrytan 1 maj—30 april» 150: —
1432. M. S., Visby, till H. Linder för evangelisationsarbetet 20: 75
1436. L. K., Klintemåla, till Maria Pettersson i Sinan, att anv. efter gottf. 10: —
1437. D:o till Anna Eriksson för d:o 15: —
1438. I. & V. L., Sjötorp, till de nödlidande 25: —
1448. A. K., Björkeryd, »del av tionde» till J. Hultqvist, att anv. efter gottf. 20: —
1455. Till Barnh. i Sinan, gm L:a Sv. Barnt:s Exp., Jkpg 4: 57
1456. P. E. W., Djursholm, för evang. Sung Hsi-lien 60: —
1458. Missionsvänner i Tålebo, sparb-medel, för evang. Yuin Yüin-chengs underh., gm F. F. 24: 52
1460. S. L., Warola, för de hungr. 10: —
1472. Onämnd, Nässjö, till inköp av kapellg. i Juicheng 10: —
1473. E. J., Fredriksdal, till d:o 40: —
1474. Onämnd, till verks. i Juicheng enl. överenskommelse 7: —
1475. E. B., Gimo, till d:o 5: —
1477. Vesta och Hjortsberga syförening till F. Prytz för verks. gm M. N. 50: —
1478. Söndagsskolbarnen i Mossby, till F. Prytz till Kinabarnen gm d:o 30: 41
1479. A. G., Malmö, för evang. Wei Dienchen & Siao Hsi-kao, Houanfu 250: —

Kronor 1,159: 86

Allmänna missionsmedel	4,933: 75
Särskilda ändamålsmedel	1,159: 86
Kronor	**6,093: 61**

Med varmt tack till varje givare!
»Du skall förnimma att jag är Herren och att de som förbida mig icke komma på skam.»
Jes. 49: 23.

Expedition: Drottninggatan 55. Telegramadress: "Sinim", Stockholm.
Telefon: Riks 44 59. Allm. 224 73.

INNEHÅLL:

Om det tillbedjansvärda namnet Jesus. — Om I bedjen. — I trångmål — utrymme. — Från hemarbetet. — Från redaktion och expedition. — Från missionärerna. — Tacksägelse- och böncämnen. — Då och Nu. — Redovisning.

Stockholm, Svenska Tryckeriaktiebolaget, 1923.

N:r 14. ÅRG. 28. 5 OKT. 1923. PREN.-PRIS 2: 25.

MISSIONSTIDNINGEN

SINIMS LAND

ORGAN FÖR SVENSKA MISSIONEN I KINA

REDAKTÖR: NATH. HÖGMAN.

OM I BEDJEN —.

Om I bedjen något i mitt namn, skall jag göra det (1 Joh. 14: 14).

II.

Detta är ett löfte av den Allsmäktige.

De, som hava omsorgen om uppförandet av dyrbara, offentliga eller enskilda byggnader, anse det som en sällsynt förmån, om en stor konstnär erbjuder dem sin tjänst. De söka att använda den största arkitekten, den ryktbaraste målaren, den skickligaste skulptören till att utföra arbetet. Men vem är det väl, som här erbjuder sig att arbeta för vår räkning, endast vi vilja bedja? Det är ingen oerfaren lärling, ingen fuskare, van att misslyckas. Nej, det är Gud själv. Det är han, skaparen och uppehållaren av världsalltet, som säger: Jag skall göra det, om du beder. En vishet utan like, en skicklighet utan gräns, oändliga resurser äro hans.

Tänk ett ögonblick på vem löftesgivaren är. Han, som höljde Egyptens rike i fruktansvärt mörker; han, som förvandlade dess vatten till strömmar av blod; han, som lade sin hand på dess förstfödda och uppfyllde hela dess land med sorg; han, som krossade dess ogudaktige konungs halsstarriga vilja; han, som utförde sitt folk Israel med stark hand och uträckt arm; han, som delade det stora havet och gjorde vattnets genomskinliga väggar till säkra bröstvärn för Israels barn och till snabba, dödsbringande laviner för deras förföljande fiender; han, som gjorde de bittra källornas vatten sött för att släcka sina barns törst, då de ropade efter vatten; han, som sände dem bröd från himmelen, när de hungrade; han, som genom sin makts ord jämnade Jerikos tornhöga murar med marken, då Israels barn i ytterlig hjälplöshet blott

gingo omkring staden; han, som vandrade med sina tre vänner i den brinnande, glödheta ugnen och bevarade dem till och med från att sveda kläderna; han, som stillade stormen, gick på havet, utdrev onda andar, helade de sjuka och uppväckte de döda — det är denne mäktige, som lovar att arbeta för mig, om jag beder! Det är denna allmakt, som väntar på min bön för att bli försatt i verksamhet!

Ja, det är den Gud, som mätte havets vatten i sin hand (Es. 40: 12); den Gud, som svänger jorden i dess bana, lättare än du förmår att kasta ett barns boll; den Gud, som styr stjärnornas här med osviklig noggrannhet; Sinais och Horebs Gud; den Gud, som skapat himmelen, besegrat Satan, som uppväcker de döda — det är denne samme Gud, som säger till dig och till mig:

Om I bedjen något, skall jag göra det.

III.

Detta är ett löfte, som visar, att vad han på vår bön utför, är mycket underbarare, än vad vi själva förmå genom vårt görande.

Du kan tillsluta dina ögon och för din inre blick framkalla de män och kvinnor, som du älskar, och om vilka du dock vet, att de äro förlorade. Vän efter vän har enträget sökt deras frälsning. Själv vore du nästan villig att bliva bortkastad för deras skull, om de därmed kunde frälsas; men allt har varit förgäves. Antag nu, att det en dag komme bud ifrån Herren Jesus Kristus med löfte, att, om du endast både därom, skulle han själv gå till dessa ofrälsta och direkt tala med dem. Vilken outsäglig förmån skulle du icke anse det vara, om Jesus Kristus i egen person sysselsatte sig med en själ, som du älskade; om Jesus själv — visserligen icke i kroppen men i anden — verkade i ditt hem, i din kyrka, i din församling; om Jesus Kristus talade i det fördolda med dina ofrälsta vänner; om han själv sökte vinna deras hjärtan, han, som förmår det såsom ingen annan. Om Jesus Kristus med all sin grannlagenhet, vishet och mildhet, sitt medlidande och sin hjärtevinnande kraft alltjämt med outtröttligt nit och den ömmaste kärlek sökte återföra till Gud den själ, för vilken han gick i döden. O, vilket löfte vore ej detta! Och dock är just detta det, som din bön skall åstadkomma, ty Herren säger uttryckligen: »Om I bedjen något, skall jag göra det.»

Tänk ett ögonblick på den vän, för vilkens frälsning du har strävat under alla dessa år! Du har förgäves kommit med dina uppmaningar, anfört dina skäl och gjort dina allvarsamma föreställningar. Du har predikat Kristus. Du har sökt att leva Kristus. Du har försökt alla de utvägar och medel, som kärlek, tro eller hopp kunnat uttänka. Men nu, då allt ditt arbete har misslyckats, huru underbart skulle det ej vara att i din väns hjärta kunna föra in Herrens verkande kraft genom din bön.

Låt oss tänka efter, vad detta innebär. Han säger: Mitt barn, du förstår ej, huru du skall kunna övertyga om synd, men jag, som verkar, då du beder, kan böja detta hjärta i

det djupaste syndamedvetande. Du vet ej, när du skall tala lockande eller förebrående, men jag, som verkar, medan du beder, vet, när det är tid att ingjuta kärlekens balsam, och när domens skarpa, träffande slag behövas. Du kan icke stundligen och oavbrutet vaka över en själ, ty du är en ändlig varelse, som måste äta, vila och sova, men jag, som vakar, då du beder, följer den själen dag och natt med en vaksamhet utan avbrott genom varje sekund av hans tillvaro, stundom tröstande, stundom oroande, givande än mörker, än ljus, än framgång, än motgång; stundom användande den sårande kniven, stundom helande balsam. Jag tuktar, oroar, bedrövar, böjer, nedbryter och välsignar, ja, jag kan göra allt, som erfordras för att föra den vilsekomna till besinning och förmå honom att utropa: »Jag vill stå upp och gå till min Fader!»

Vilket budskap är ej detta för sådana Guds barn, som under åratal av lidande och bedrövelse såsom invalider och avsides tagna hava sörjt över att vara avskurna från deltagandet i det yttre aktiva arbetet för Gud, varmed andra äro sysselsatta. Dyra, lidande syskon, låten trösta eder. Huru välsignat det än är att få utföra något för Gud, finnes det dock icke någon högre, heligare kallelse under himmelen än det bedjande, som framkallar Guds verkande i andras liv.

Den härliggjorde Mästaren, Jesus Kristus, tillbringar varje ögonblick av sitt eviga himmelska liv med att utgjuta sin själ i en oavbruten förbön. »Han lever alltid för att bedja.»

Vilken ära, att Gud kallar dig till samma eviga ämbete, åt vilket hans Son nu oavlåtligen giver sig själv. Trakta icke efter något annat, om detta är ditt. Att med ditt eget tjänande få komma till en behövande själ är i sanning dyrbart, men att genom din bön få Gud till att själv och direkt påverka själen, är det ej så mycket större, som Guds arbete är större än ditt?

Hör, vad han säger till dig: O, mitt barn, som ligger på smärtans och hjälplöshetens läger, upphör att klaga över att du ej kan arbeta såsom andra. Ty jag säger dig, att, när du i nattväkternas tystnad ropar till mig för de förlorade, utför jag vad du beder om. Skulle du ej hellre vilja framkalla mitt allsmäktiga verkande genom din bön, om jag kallat dig därtill, än att vara upptagen med ditt eget arbete för mig. Ty, om du beder något efter min vilja, skall jag göra det. Låt därför ditt tacksamma svar vara: Herre, jag fröjdar mig, ehuru jag, innesluten mellan dessa fyra väggar, icke kan nå människorna, ty du, som har lovat att verka för mig, skall röra vid deras hjärtan, giva liv, endast jag ropar. Ehuru jag hela dagen är trött och hjälplös, är du, som givit löftet att verka för mig, allsmäktig och kan ej tröttna. Fastän jag ej kan lyfta en hand eller röra en fot, skall dock du, som lovat att göra, vad jag begär, sätta himmel och jord i verksamhet till deras välsignelse, för vilka jag beder. Om än mitt bedjande härom snart måste upphöra med min bortgång, skall dock vad din makt verkar som svar på min bön fortgå

genom alla tider, ja, genom själva evigheten. O, Herre, då jag kan nedbedja ditt mäktiga verkande i deras liv, vilka jag älskar, vill jag icke längre sörja över att jag är avstängd från det yttre arbetet. Vad betyder det, om jag icke kan göra något, då du på min bön vill göra underverk? Därför, Herre, fastän jag intet förmår, lär mig att med ny glädje och nytt hopp omfatta ditt välsignade löfte:

Om I bedjen något, skall jag göra det.

SJUKDOM — VÅR VÄLGÖRARE.

Sjukdom, som vi ej få botad genom bön eller naturliga medel, bör få vara vår välgörare.

Ty en sjuk kropp är en onaturlig boning för vår ande. Han trivs ej i den. I vånda och suckan kräver han sig ut ur sitt sjukhus och in i sitt hälsohem i andarnas Fader.

Om detta ureviga hem, i vilket han bodde som Guds skapelsetanke före all tid, och i vilket han skall evigt bo efter all tid, har han en djup och outplånlig aning.

Och hans vånda blir sedd och hans suckan blir hörd av hans himmelske Fader.

Dörren till hemmet öppnas, och han får träda in, till en början blott då och då. Sedan får han genom den födda tron (1 Joh. 5: 4), med vilken han är infödd i Gud, och Gud i honom, sin boning i detta himmelska hem; men ännu blott i tron, som är grundväsendet av andarnas evighetsliv i andarnas Fader och ännu behäftad med synd (Joh. 1: 8).

I detta sitt hem bor vår ande högt över själen och kroppen, på samma gång som han har livs- och lidandessamband med dem.

Därifrån bekämpar han (fast ofta bristfullt) den lidande själens vemod och trots, knot och knorr, och stillar kroppens känslighet för smärtan. I denna kamp och nöd tränges han allt djupare in i andarnas Fader genom Jesus Kristus. —

Någon gång blir hans hem förvandlat till en härlighetsboning med »försmak» av evighetshemmet på jorden, den nya. Då ler han ett leende, som blott änglarna och helgonen i höjden förstå. Han känner sitt sjukhem på jorden fyllas av himmelska syskon. Han ser allting bli vitt av den vita skyn (Upp. 14: 11—14). Han får kraft att uthärda och förvissning om seger till sist.

Men sådana evighets-dagar eller -timmar äro »blott oaser» på vägen genom lidandets brännande öken. De äro Taborshöjder stundom även, som viga till djupare smärtedjup.

Så beredes på plågoläger härnere mången härlighetsboning däruppe. Så tvingar ohälsa vår ande in i hans hälsohem i Gud. Så driver oss kroppens ve in i vår andes väl. Så blir vår sjukdom — vår välgörare.

N. P. Wetterlund.

MISSIONSLEDAREMÖTET I STOCKHOLM 21—22 SEPT.

Dr. Warnshuis, sekreterare i det Internationella Missionsrådet, som har sitt säte i London, och fröken Gollock, vilken jämte dr Oldham redigerar den viktiga missionstidskriften The International Missionary Review, besökte i slutet av förra månaden vår huvudstad. Under tvenne dagar voro ett flertal av våra svenska missionsledare samlade för att tillsammans med våra gäster diskutera flera missionsfrågor, som just nu äro brännande. Av dessa märkas särskilt skolverksamheten och skapandet av en kristlig litteratur på missionsfältet, kvinnans plats i hednamissionen, missionärens utbildning på fältet, frihet för missionen i kolonierna, verksamheten bland muhammedanska folk o. s. v.

Det närvarande läget i världen är sådant, att det allvarligt manar Guds folk att sluta sig närmare tillsammans, och det internationella missionsrådet är den enande länken mellan de nationella missionsråd, som numera finnas i nästan alla länder, där något större antal protestanter finnas. Sådana anslutna missionsråd äro 16 till antalet. Ibland dem är också vårt svenska missionsråd och våra representanter i det internationella rådet äro missionsdirektor G. Brundin och missionsföreståndare J. Nyrén.

Såsom namnet antyder är ej det internationella missionsrådet något slags överstyrelse utan helt enkelt ett råd såsom också är fallet med de skilda ländernas missionsråd. Fastän detta råd först efter kriget börjat utöva någon mera omfattande verksamhet, har det dock hunnit göra den protestantiska missionen mycket stora tjänster. Som det har lyckats vinna i synnerhet den engelska kolonialregeringens öra, har det blivit i stånd att undanrödja många hinder för missionsverksamhet, icke blott för missionärer från främmande nationer, utan det har t. o. m. lyckats rådet att få vägen öppnad för tyska missionärer att få återvända till sina fält.

Rådet har vidare tagit upp viktigare missionsproblem i synnerhet sådana, som visat sig för svåra för ett enskilt missionssällskap att lösa, och där visat vägen för enig, gemensam handling av flera organisationer.

Rådet har vidare verkat för bildande av nationella missionsråd i de större missionsländerna, såsom Indien, Kina och Japan. Därmed ha även de infödda kristna såsom aldrig förr fått tillfälle att lära känna verksamheten och fostras för kommande större uppgifter.

Sist och icke minst tacka vi Gud för detta missionsråd, därför att det genom sin verksamhet så kraftigt bidrager till att förena Guds folk i enig kärlek.

Bliva vi så förenade, skola vi bliva bättre skickade att förhärliga vår Frälsare.

E. F.

FRÅN REDAKTION OCH EXPEDITION

Meddelande.

Rektor Joh. Rinman som åtnjuter förlängd tjänstledighet från sin befattning vid Svenska Bibelinstitutet har den 15 sept. i år avrest till Amerika för att där under 4 à 5 månader dels studera undervisningsväsendet på de områden, vilka ligga honom närmast och dels hålla en serie föreläsningar och missionsföredrag, därtill kallad av sina amerikanska vänner. Under denna sin resa åtföljes han, enligt kommitténs beslut, av missionär Martin Lindén som därigenom sättes i tillfälle att studera en hel del företeelser och förhållanden, av vilka han kan draga viktiga lärdomar till fromma för vår missions arbete. Samtidigt är det vårt hopp att dessa våra bröder skola få anledning att väcka och stärka intresset för S. M. K. bland våra svensk-amerikanska vänner. Kostnaderna för missionär Lindéns resa bestridas på enskild väg.

Vi vore tacksamma om våra vänner i Sverige med oss ville i bön ihågkomma denna angelägenhet så att därigenom största möjliga vinst må uppnås för Guds rike.

Till Svenska Missionens i Kina vänner och medhjälpare.

Såsom skett under de senaste 20 åren utsändes även i år jul- och missionskalendern *»Hans Stjärna i Östern»* — en tacksamhetsgärd, tillägnad missionens vänner i hemlandet.

Kalenderns uppgift är att en gång om året giva vissa mera samlade totalbilder av missionsarbetet därute och samlande riktlinjer för intresset i hemlandet. I år ha vi gjort det till ett särskilt böneämne och föremål för nya bemödanden, att med vår kalender nå, förutom våra äldre trofasta vänner, största möjliga antal nya läsare, att vi därigenom må vinna flera förebedjare och stödjande medarbetare. Vi hålla före, att vår av Gud givna uppgift är så stor, så fylld av intresse och så rik på löften och hopp, att sprides blott kunskap därom, så vill Gud använda denna för att i uppgiften införa allt flera av sina tjänare och tjänarinnor.

Vår kalender har i år erhållit en delvis ny dräkt och utstyrsel såsom ock ett därav betingat något större format. Den är dock fullt igenkännlig för dess äldre vänner. Vad innehållet angår hänvisa vi till den nedan återgivna innehållsförteckningen. Kalendern är i år redigerad av rektor Joh. Rinman.

Vi äro övertygade om att vi sträcka icke våra förhoppningar för långt, då vi av våra vänner och understödjare i landet våga vänta, att de med förnyat intresse komma att medverka till kalenderns ökade spridning. Priset är kr. 1:75 för häft. ex., kr. 2:25 för kart. Vid rekvisition av minst 5 ex. lämnas 25 % rabatt. All behållning tillfaller oavkortad missionen.

Svenska Missionens i Kina förlag tillhör icke någon förläggareorganisation, varför dess artiklar icke i regel kunna erhållas i boklådorna. Rekvisitioner göras därför fördelaktigast direkt från oss. Detta gäller alltså även om en nyutkommen skrift: *»Nya begynnelser på den gamla grunden»*, av rektor Joh. Rinman, bibelstudium, hållet under missionens årsmöte i år, pris 50 öre med 25 % rabatt, då minst 10 ex. rekvireras. All behållning tillfaller även härav missionen.

Kalendern innehåller:

Evangeliet om riket, av *Fr. Hammarsten;* Poem: Inbjudningen till Guds rike; Kristi rikes ära och makt (Bibelstudium) av *Joh. Rinman;* Kristi rike vårt främsta böneämne; Hur långt ha vi hunnit mot målet: världens evangelisering? av *K. Fries;* Glädje- och böneämneu just nu på S. M. K:s missionsfält, av *E. Folke;* Evangelium till ett vittnesbörd för kineserna, av *Aug. Berg;* Vad vår skolverksamhet i Kina hittills fått lära oss, I, II, av *Maria Nylin* och *Ester Berg;* »Och ett litet barn skall leda dem», övers. av *M. Ringberg;* Bibelordets egen kraft vid danandet av ledare för den kinesiska församlingen, I, II, av *M. Lindén;* »Om du delar med dig åt den hungrige», av *Hilma* och *Henrik Tjäder;* Sändebud till Sinims Land; Allmänna Kinamissions-nyheter, av *E. Folke;* En av de våra som sista året brutit upp för att vara hos Herren, av *Nath. Högman;* Genom lidande till seger, av *Torsten Folke;* »Det saliga hoppet», Tacksägelse och bön; Poem: Förtrösta och förbida, av *K. N—s.*

Rättelse.

I ett utsänt cirkulär insmög sig ett sifferfel å priset på kartonnerat ex. Ett sådant kostar kr. 2:25.

FRÅN GEMENVARBETET

Välkomstmöte för missionär och fru Hahne.

Den 26 sept. kl. 7 e. m. samlades en liten skara missionsvänner i Stadsmissionens lokal kring våra sist hemkomna missionärer, herr och fru Hahne.

Överste Dillner hälsade de närvarande samt missionärsparet välkomna och talade därefter över Ps. 95:6, 7. Ämnet var tillbedjan. »Tillbedjan», sade han, »är att stå inför Gud och beskådande, begrundande, beundrande dyrka honom, som är Herren, Skaparen och Herden. Vi behöva också i denna nödens och lidandets värld fästa blicken på Honom för att få mod att gå framåt. Blir vår väg en prövningens väg, sådan som Abrahams väg till Moria,

kunna vi dock gå framåt, ty Herren skall möta oss i sin nåd och kärlek, och vi skola få tillbedja honom även på vårt Moria.»

Efter överste Dillner talade missionär Hahne och frambar ett varmt tack till missionsvännerna för deras kärlek och förbön, som han hade känt som en bärande kraft under arbetet. Han ville vid detta tillfälle framhålla vissa synpunkter, som med särskild skärpa stått fram för honom, då han tänkt på sin kallelse såsom missionär:

1. Vi måste giva hedningarna en hel Bibel. Då vi stå mitt uppe i de starka rationalistiska strömningar, som nu göra sig kännbara även därute, få vi tacka Gud för nåden att få tro på hela Bibeln, få tro, att varje dess löfte gäller mig personligen. Vi få ej gå ut med mindre än detta, och ej ersätta Guds ord med människoord.

2. Av yttersta vikt för en missionär är, att han lever efter Bibeln, i sitt eget liv översätter Bibeln. Somliga kineser äro verkliga bibelkristna, och då en sådan man eller kvinna bor i en by, förnimmes hos folket där stor mottaglighet, under det att det är hårt och kallt, där slarviga kristna bo. Detta är ock ett giv akt för oss missionärer.

3. Intet mindre än korsets evangelium duger på missionsfältet. Kinesen fattar Jesus lätt såsom en stor lärare, men för att bli hjälpt måste han få lära känna Honom såsom sin Frälsare. Enbart bud och krav hjälpa ej. Vi måste framhålla för hedningen, vad Jesus har gjort för honom, och vad han har att giva.

4. Kärlek till själarna, det är vad vi skola bedja om. Då vi missionera bland folket, se de upp till oss såsom deras lärare och vänta undervisning, men de behöva mera, de behöva kärlek, den kärlek, om vilken aposteln talar, då han säger: »Gud är mitt vittne, hur jag längtar efter eder alla med Jesu Kristi kärlek.»

5. Vi behöva tro och tålamod. Hur ivriga äro vi ej att vinna många för Gud, att få många döpta och få dem in i församlingen, och vi bedja och ropa om väckelse, men väckelsen uteblir, den kommer ej som vi tänkt, och vi bli modfällda. Då gäller det att likväl gå fram i tro och tålamod, och vi skola då få se, huru Gud verkar, om ej i stora väckelser, så i de enskilda själarna. Även detta är en väckelse.

6. Utan Guds Helige Ande kunna vi ej arbeta, huru mycket vi än sträva och möda oss. Skall verket väl fullbordas, måste Gud, Guds Ande, få utföra det genom oss.

Mellan och efter föredragen sjöngos solosånger av professorskan Maria Hellström.

Fru Hahne lämnade en gripande skildring av arbetet därute och tackade, även hon, innerligt för kärlek och förbön.

Därefter vidtog samkväm med tedrickning, varefter överste Tottie avslutade mötet med bön.

Inez Bölling 50 år.

Ännu en av S. M. K:s arbetare har nu uppnått, vad man brukar kalla, livets middagshöjd. Den 17 okt. fyller nämligen fru *Inez Bölling*, f. Berzelius, 50 år. Hon avskiljdes för missionskallet d. 28 sept. 1902 och utreste samma år d. 7 okt. till missionsfältet. Den första tiden i Kina tillbragtes i Ishih och ägnades huvudsakligen åt språkstudier. Den 25 sept. 1904 ingick fr. B. äktenskap med missionären Jakob Bölling. De nygifta bosatte sig därpå i Tungchowfu, där de voro verksam-

ma till sommaren 1906, då de flyttade till Hoyang. Såväl i T. som i Hoyang ägnade fru B. sin huvudsakliga tid och kraft åt flickskolan.

Över det lilla bo, som de lyckliga makarna rett åt sig i Hoyang, skulle emellertid snart stormen bryta lös. Vid jultiden 1906 insjuknade missionär Bölling. Hans krafter hade länge varit nedsatta och överansträngda, och han hade just fattat beslut om att resa bort för en tids vila. Detta beslut hann han emellertid aldrig att sätta i verkställighet, enär han i början av jan. 1907 drabbades av ett slaganfall. Samtidigt utbröt oroligheter, som tvingade missionärerna i vårt södra Shensidistrikt att söka en tillflykt i provinsen Shansi. Det var obeskrivligt tunga dagar när den lilla familjen med den sjuke husfadern, de två små barnen, Gerhard 2 mån. gammal och Inga 1 ½ år, måste bege sig ut på flykt i den bitande vinterkylan över Gula floden med dess besvärliga färjställe. Efter framkomsten till Yüncheng avsomnade missionär Bölling d. 19 jan. 1907 fridfullt i kretsen av älskande kamrater, som knäböjde vid hans läger.

Så stod då fru Bölling ensam i livet med sina tvenne små.

Efter en tid återvände fru B. till Hoyang och återupptog arbetet där till dess tiden för hennes hemresa var inne. Den 1 maj 1909 avreste fru B. från Shanghai till hemlandet.

I hemlandet väntade henne en ny verksamhet. Hon kallades nämligen att upptaga husmodersbefattningen vid Missionshemmet i Duvbo, vilken befattning hon ännu innehar. Sedan år 1910 är fru B. medlem av S. M. K:s kvinnokommitté.

Säkert skola många av missionens vänner icke förgäta att i förbön och tacksamhet inför Gud ihågkomma fru B. och hennes barn på den stora högtidsdagen d. 17 okt. Vi tillönska av hjärtat henne och hennes barn Guds rikaste välsignelse på 50-årsdagen och allt framgent.

N. H—n.

FRÅN MISSIONÄRERNA

Fru Iang.

Bland Hoyangs kvinnor är det en, vi kalla fru »Brunn-Iang», emedan hennes hem var på en gård, varifrån vi med flera hämtat vårt dricksvatten. Hon tillhör en fattig familj. Hennes man hade en liten åsna, som han brukade mala med, under det att han såg till gården, för vilket han hade fritt husrum och en obetydlig lön.

De ha två döttrar. Den äldsta blev gift och bodde 1 ½ mil härifrån. Hennes man var opierökare och umgicks med rövare, tills han slöt sig till dessa alldeles och fick sin död såsom sådan. Fru Iang blev först vunnen för Herren. Så snart hon själv fått smaka, hur god Herren är, som gav sitt liv för syndare, ville hon även vinna sin man för Jesus och sina döttrar, ja, allt folket i den by, där äldsta dottern bodde. Den yngsta dottern Ching-lau kom i »Daggryningens» skola.

Mannen blev så förd till Jesus. Iangs rökte litet opium, men när hon kom till Jesus, ville hon bli fri från sin last, och genom bön avvande hon sig själv.

Ofta funno vi fru Iang med Ching-lau på väg till äldsta dotterns by, i det de turade om att rida på den lilla åsnan. Ching-cheng hette byn. Där vittnade de om vägen till Gud och inbjödo folket hit till stationen för att höra mer. Ching-go, den äldsta dottern, hade av naturen ett glatt lynne, men den yttre nöden hade sänkt henne ned i hopplöshet. Allt på jorden var henne likgiltigt. Och mörk var ju hennes ställning såsom hustru till en rövare i ett fattigt, hedniskt hem. Hennes oemottaglighet för ordet bedrövade modern mycket, som dock icke uppgav hoppet utan bad ännu ivrigare för dotterns och byfolkets frälsning. Fru Iang är inte någon begåvad kvinna. Hon var rätt klen att besvara frågor, som riktades till henne vid våra bibel-

klasser. Men låt henne leda i bön, och ingen talar mera förtroligt med sin himmelske Fader än hon. Det gör gott i hjärtedjupet att höra denna f. d. hedniska kvinna tala med Gud i bön. Ofta brukade hon säga: »Hjälp mig att ropa till Gud för Ching-gos frälsning och för folket i Ching-cheng.

Trots sin fattigdom togo föräldrarna Chingo-go med 2 barn hem till sig. Så kunde fru Iang få dem att gå till mötena på missionsstationen.

En tid därefter blev Ching-gos man sjuk. Kort förut hade han hälsat på sin hustru och sina barn hos svärföräldrarna. Men hans egna barn voro rädda för honom. Då sade någon, att han skulle giva dem litet pengar, så skulle de nog komma till honom. Men dottern Sing-ör ville icke taga emot några pengar. Då man frågade henne, varför hon icke tog pengarna, som fadern räckte henne, sade hon: »Skulle jag vilja ha pengar, som far rövat? Nej, då syndar jag mot Gud». — Lilla Sing-ör hade en tid varit lekkamrat till ett missionärsbarn och då fått lära sig att aldrig stjäla, ljuga eller säga stygga ord. Fadern, rövaren, hade före sin död lovat bort denna sin dotter till en hednisk familj och förstört de pengar, som utgjorde köpesumman för barnet.

Vid denna tid hade Herren börjat besvara fru Iangs böner. En man kom tillbaka till Ching-cheng efter att ha vistats på ett annat ställe, där han lärt känna Gud. Det blev nu två från Ching-cheng, som ropade till Herren för byfolkets frälsning. Så började opierökare därifrån komma till missionsstationen för att vänja sig av med opiebruket. De lärde känna Gud och vände tillbaka hem och tjänade Honom. Om en tid hade byn sin egen lilla församling. Vem var strålande glad om inte fru Iang. Hon jublade och fröjdade sig i Gud sin Frälsare över hans godhet mot henne och hennes hembygd.

Änkan Ching-go har av sin mans släktingar blivit såld till en lärare ett stycke från Ching-cheng. Läraren med hustru kom så tillbaka till Iangs för att hälsa på svärföräldrarna. Då sade fru Iang till mig en söndagsmorgon: »Vet frun, min svåger och jag ha hela natten talat om det som hörer Guds rike till. Han är så intresserad och vill gärna hälsa på dig. Får han det?»

Jag tog emot honom och hade ett gott samtal med honom, tills klockan kallade till möte. Han inbjöd mig till sin by. I samma by bor också lilla Sing-ör. Hon är icke gift ännu men har flyttat till sin tillkommande svärmoder.

»Hur har du det då, lilla Sing-ör?» sporde jag henne, då hon och en annan liten flicka kom hit för att hälsa på. »Jo tack, bra. Men jag får icke falla på knä och läsa om kvällarna, och icke heller får jag läsa min bordsbön högt.» — »Hur gör du då?» »Jo, jag tackar Gud tyst, och om aftonen beder jag till Jesus under täcket, men», tillade hon, i det ett skimmer gick över hennes ansikte, »när jag spinner bomull, har jag bibeln vid sidan och läser, och det ha de icke hindrat mig att göra.»

Vi talade litet om tjänsteflickan i Namans, den spetälskes, hus, hur Gud använde henne till välsignelse. Då log hon så hoppfullt, och litet av mormors förväntansfulla tro syntes skymta fram hos den lilla. En bönestund, som vi hade tillsammans, vittnade om hennes barnatro till sin himmelske Fader.

Efter vår hemkomst till Hoyang blevo vi bjudna till Iangs på middag. De bo icke längre i brunnsgården utan ha flyttat längre bort. Komna till deras hem blevo vi inbjudna till Ching-lau (yngsta dottern), som bodde hemma och nu var gift med förmannen i Industriskolan. »Här», sade fru Iang, »ha vi goda stunder om aftnarna, då min måg leder aftonandakten. Värdinnan och andra grannar samt vår familj samlas då. En yngre kvinna, som fröken Berg varit till stor hjälp, och som ej får gå till möten, brukar

också komma. Hon bor på samma gård, och hör med glädje Guds ord. Fru Shün (en troende kvinna, som även bor på samma gård) och jag ha kommit överens om att var dag bedja för hennes man, som är kortspelare, opierökare och håller sig till dåliga kamrater, borta från hemmet och de sina. När jag ringer i en klocka och fru Shün, som hör det över gården, hostar, förstår jag, att hon har tid, och så falla vi ned, var och en på sitt håll, och bedja om Shüns frälsning.»

Några veckor därefter, då vi kommo hem från en begravning, gingo bibelkvinnan och jag in till Iangs. Inne i fru Shüns rum sitter hennes man på sängkanten, sjuk till kropp och själ. På halsen har han en stor böld, ansiktet är fullt av sår, ögonen nästan igengrodda. Riktigt som en förlorad son hade han kommit hem till hustru och dotter. Vi talade med honom om frälsningen i Jesu dyra blod. Det såg ut, som om han ångrade sig och var i syndanöd. Hans mun var ett enda stort sår, och han hade mycket svårt för att tala. Detta vrak av en syndare, skulle det vara svaret på dessa två kära systrars bönerop? Han var för svag att tagas in i asylen som opiepatient. Trots allt såg jag dock troshoppet lysa fram ur dessa två bedjande kvinnors ansikten. De visste, att den Gud, de kände och tjänade, var *allsmäktig*, och att *ingen gräns* fanns för *Hans allmakt*. Och deras tro kom ej på skam. Sedan vi burit fram mannen för Gud i bön, sände vi honom litet antiseptiskt för munnen, salva för hans sår och styrkande medicin.

På själva kinesiska nyårsdagen kommer någon och kallar mig ut. Fru Iang ville träffa mig. Vem står därnere och strålar emot mig om inte fru Iang, hennes dotter Ching-lau, dotterdottern Sing-ör, fru Shün och hennes dotter. Men vem är mannen? Jag känner inte igen honom och ser därför frågande på honom. Det är väl inte Shün? »Jo, jo men», svara de i korus. Herren har gjort stora ting. Shün berättar lycksalig: »Min mun och mina ögon äro läkta, mina ben ha fått kraft. Mina sår, utom denna enda böld, äro också läkta. Ja», tillägger han, »jag har fått stå upp från de döda. Förr förstod jag icke sanningen».

I hans själ fanns hopp om frälsning och förlåtelse. Han ville följa Guds Lamm, som befriar den förlorade från syndabördan. Böneklockan hade icke ljudit förgäves. »Deras bön kom till hans heliga boning i himmelen».

Dagny Bergling.

*

Nöd och nåd.

Såsom jag framhållit beträffande skolverksamheten i distriktet, att nödtiden satt sin prägel på detsamma, så har den ock kanske i ännu högre grad gjort i församlingsarbetet. Men vi ha därigenom beretts rika tillfällen att så ut den ädla säden både vid evangeliska möten och vid bibelkurser.

Stora evangeliska möten höllos vid det kinesiska nyåret. Vi hade förmånen att få använda missionens stora tält och hade genom särskilt tryckta inbjudningskort, som utdelades till varje affär och i många hem, sökt göra mötena kända. En god stab av predikanter hade ock lovat att medverka, såväl våra egna lärare och evangelister som läkarna i det kristna sjukhuset. Under de tre eller fyra dagar, som predikan hölls, var också tältet fyllt av en uppmärksamt lyssnande skara av män och kvinnor. Ehuru flera sade sig vilja tro och följa Jesus, ha vi ännu ej fått se någon helt taga steget ut. Men Guds ord skall ej återkomma fåfängt. Dagen efter hade i kapellet anordnats ett evangeliskt möte för kvinnor, som därtill inbjudits, varvid omkring 300 fingo höra livets ord. Våra kvinnliga missionärer ansågo detta vara en god början till fortsatt verksamhet bland utomstående kvinnor, varför senare anordnades en serie möten under tre dagar, lett helt av dem själva. Tyvärr hindrade häftiga sandstormar många från

att komma, men inalles fingo nog ett par hundra lyssna till evangelium.

Om från dessa möten vi ej kunna rapportera någon direkt synlig frukt, så blev det vår glädje att i Ani stad, där vi efter mötena i Yüncheng fortsatte våra evangeliska möten, få se män och kvinnor besluta sig för att lämna hedendomen och följa den sanne Guden. Det var även här förberett genom inbjudan och mycken bön. Bröderna Chang och Kao samt andra på platsen voro huvudtalarna. Vi hade först blott tänkt hålla ett par dagars möten, men, då folk höll på att komma varje kväll, fortsattes mötena över en vecka och även därefter kommo flera för att dagligen forska i Ordet. Bland dessa var en f. d. konfucianist, nu buddist, vid namn Li. Han bröt med sin buddistiska tro och blev sedan döpt vid vårmötet. Även två av hans bröder (alla äro i omkring 60 års-åldern), ha kommit, men ha ännu ej blivit döpta. Två yngre män fingo då också nåd av Gud att tro på Jesus och ha sedan blivit döpta, varjämte den enes hustru och den andres mor också kommit till tro. Denna vår erfarenhet i Ani har stärkt vår tro och vårt hopp, särskilt därför att Ani alltid ansetts som ett hårdarbetat fält. Nu har Gud börjat verka bland själarna, och vi tro att med »eder förbön» många ännu skola vinnas och bevaras för Gud. Varje söndag samlas en så stor skara, att det lilla Ani-kapellet ej förmår rymma dem. Troligen har vårt nödhjälpsarbete i staden lockat flera dit i hopp att de skola få hjälp, men många komma för att höra evangelium och lära känna sanningen. Må Gud välsigna dem!

Vårt arbete utåt har dock ej fått förhindra arbetet inåt. Våren har varit en bibelkursernas tid. Först hade vi en sådan kurs för kvinnor, då ett 30-tal kommo. Därpå en för mera läskunniga kvinnor och män, då ett 40-tal kommo. Säkerligen bidrog den ekonomiska hjälp med mat, som vi kunde giva, tack vare nödhjälpsmedel från hemlandet, att samla så många. Bröderna Kao och Chang hade två klasser vardera om dagen, och jag själv en klass, varjämte någon av de kvinnliga missionärerna hade särskilda klasser för kvinnorna. Man märkte, att Guds Ande fick verka på hjärtana. Det blev vid slutet av kursen bön och lov både dag och natt, så att bröderna Kao och Chang hade svårt att få vila och få stillhet för beredelsen. Gud har låtit oss få f. d. läraren Kao att helt ägna sig åt predikoverksamheten, och han har varit en hjälp och sporre för Chang. Tyvärr lämnar Kao oss nu en tid för att i Tenghsiens Högre teologiska seminarium fortsätta sina studier. Vi anbefalla honom åt missionsvännernas förböner. Skolan tillhör ej den moderna riktningen inom teologien, men vi behöva ändå bedja för hans bevarande i den barnsliga tron till Kristus.

Vårmötet hölls i slutet av april och var ganska väl besökt. Vi hade ingen »främmande» talare, men Gud fick välsigna ordet genom våra egna. Vid mötet döptes 11 män och 2 kvinnor. Det var första gången vi använde vår i kapellet inrymda dopgrav. Av dopkandidaterna var det en som innan han gick ner i graven knäböjde och i en innerlig bön bad om rening och förnyelse.

Som ingen veteskörd att tala om kunde inbärgas inom vårt distrikt, inställdes det sedvanliga sommarmötet, i synnerhet som jag själv på grund av sommarkurserna i Shui-ju ej kunde komma till Yüncheng under sommaren. Många av våra evangelister och lärare fingo ju genom dessa sommarkurser andlig väckelse och förnyelse, och vi hoppas, att detta kommer att bli till gagn åt församlingen.

Av våra utstationer och predikoplatser har Ren-liu ånyo fått ett hem för sin verksamhet, ehuru det ännu ej har ordnats om. I Kai-t'antsuen ha de troende blivit hårt prövade. Utom det att ett par av medlemmarna fått sluta sin jordevandring, så fick ledaren Pei genomgå en hård prövning. Under det att han och hans familj övervoro vårmötet i Yüncheng, nedbrann hans förrådshus. Vi anbefalla vår broder i eder förbön, att hans tro ej må bliva till intet utan, prövad och renad,

bliva allt starkare. — I Taifang har verksamheten nästan avstannat, likaså i T'aotsuen. Satan har där genom kallsinnighet och likgiltighet fått söndra de få kristna. Bedjen för dem! Däremot har tillståndet i Hsin-chuang- och Hsiahsien-kretsarna förbättrats. Det synes som om den gamle diakonen Jangs böner för sina anhöriga snart skulle höras: hans hustru har kommit till gudstjänsterna och hans sonson har börjat i vår småskola. I Hsiahsien ha deltagarna ökats med flera, som kommit till tro, och äldste Tsao har där fått utföra ett gott verk, även bibelkolportören Liu. Men vi önska att bådas arbete må bli mera andefyllt. Liu har nu slutat och en nyss utgången seminarieelev har anställts i hans ställe. Bedjen för dessa bröder att Guds Ande må allt mera fylla dem!

Beträffande arbetskrafter så har utom de redan nämnda ingen större förändring ägt rum. Syster M. Nylin reste till Sverige för vila vid vårterminens början och samtidigt hitkom syster Emma Anderson, så att någon minskning ej ägt rum. Fru Sandberg och min hustru ha haft hand om arbetet bland kvinnor. Fru Blom uppehåller arbetet bland kvinnliga fångar och C. J. Bergquist arbetet bland manliga. Glädje och sorg växla nog om i detta arbete. K. F. U. M.-arbetet har denna vår givit oss svårigheter på grund av brist på sekreterare. Först i slutet av maj fingo vi hjälp av en Mr Ch'iao från Pingyang, men han har åter lämnat oss. Bed även för denna gren av verksamheten!

Gud, den store vingårdsmästaren, han ser ju på varje gren från en högre synpunkt än vi kunna. Han rensar en gren, avskär en annan, kanske för att det hela och stora vinträdet må bära så mycket mera frukt. Må vi blott själva vara sådana grenar, som kunna bära rik och god frukt.

Eder tillgivne broder i Herren

David Landin.

*

Rörande verksamheten i Puchengs distrikt skriver missionär *Hugo Linder* bland annat:

I början av april gavs oss en stor uppmuntran i Weinankretsen, då en Herrens »Lydia» av nitälskan för Guds sak donerade till församlingen en med goda hus bebyggd, ändamålsenlig lägenhet att användas såsom predikostation och skollokal »till traktens andliga upplysning». Hon har på platsen upprättat en flickskola, som hon själv förestår.

Tältpredikanterna började genast verksamhet på platsen. Puchengdistriktets församlingsråd anslog underhåll till en vaktmästare och en skriftspridare. Regelbundna söndagsmöten hållas. Det har varit uppmuntrande att iakttaga det intresse, varmed församlingen omfattar denna nya gren av dess eget arbete.

Såväl goss- som flickskolan har givit oss mycken uppmuntran. Vi se, hur väl använd den tid är, som användes för att utså den ädla säden i de ungas hjärtan.

En stor sorg drabbade oss genom att en av våra evangelister fallit i svår synd. Den felande har dock strax efter sitt fall vaknat upp och under ånger av Herren mottagit förlåtelse. Han har fått känna syndens svåra följder sig till förkrosselse, men som vi tro, också till andlig upprättelse.

Detta har lärt oss vikten av uthållig förbön för de infödda medarbetarna, som stå i breschen, och vilkas svårigheter och frestelser vi så väl känna.

Då torkan fortfarit, har folkets ekonomiska ställning icke kunnat förbättras. Tacksamma till Herren ha vi därför varit för de medel, som genom Guds folks offervillighet kunnat tilldelas våra fattiga kristna. Att skolorna därigenom kunnat hållas i gång, har varit ett stort glädjeämne för oss. För allmänheten ha nödhjälpskommissionen ställt medel till förfogande. Omkring 34 tusen kronor ha utdelats i denna stad och ett par närliggande köpingar.

Behovet av en bibelskola här på stationen för våra troende blir allt mera kännbart. Mycket skola vi värdera förbön om lokal, så att detta vårt mål må

kunna realiseras. En bibellärare synes Herren giva oss.

Vårmötet som hölls i slutet av maj var, då man betänker dyrtiden, väl besökt. Vi hade då glädjen att kunna giva det kristna dopet åt 14 män och 6 kvinnor. Samtidigt avskiljdes tre diakoner.

En diakon måste avskedas från sitt ämbete. Ävenså måste församlingsrådet utesluta flera från församlingsgemenskap, då de fallit i opielasten. Denna börjar nu florera i landet på ett förfärande sätt. Vi ha beslutat att med all kraft motarbeta lastens insmygande i församlingen. Varning för slapphet i denna sak — opiepipan är ju ett sådant ljuvligt botemedel mot alla slags krämpor — var bland annat innehållet i den första skrivelsen, som vårt distriktsråd utsände till alla församlingarna kort efter vår återkomst till fältet.

»Tiden stundar att samla alla folk och tungomål, att de må komma för att se min härlighet.» Jes. 66: 18.

*

Fröken *Elna Lenell* skriver från Juicheng-hsien:

Vi tyckte, vi voro på god väg, när vi voro i Mei-ti, att vi ville begagna tillfället och stannade på hemvägen en eftermiddag i Ping-lu. Vi hade fru Beinhoffs och vår egen bibelkvinna med och gingo ut i köpingen för att tala med kvinnorna.

Medan vi sitta där ute och tala med några kvinnor, kommer ett par unga lärarinnor med en rad skolflickor från statens skola. Den ena av lärarinnorna hälsar »ping-an» (frid) och frågar, om vi inte vilja följa med dem och se deras skola.

Vi gå med, och under det vi gå, talar den yngsta av lärarinnorna om, att hon tror på Jesus. Inkomna i hennes rum få vi genast syn på fröken Hallins porträtt. Och vi kände oss, förstås, strax som gamla bekanta. Hon var så rar, och det var en sådan glad överraskning för oss att där träffa en troende. Hennes kamrat var även mycket rar och syntes mottaglig för evangelium.

Strax efter vårt stormöte här reste bibelkvinnan och jag till Feng-kong. Vi ha en församlingsmedlem där, och i hans hem fingo vi bo. Vi stannade där över en söndag, då vår unge evanglist P'eh Hsien Ieng också kom dit och hade möte.

På söndagsmorgonen, innan mötet började, kom en ung förtjusande söt liten fru till oss, där vi bodde. Jag hade ej sett henne förr och visste naturligtvis ej, vem hon var. Så småningom fick jag emellertid veta, att hon var från Peh Shæ T'eo, en by ungefär 3½ km. från Feng-kong. Hennes far har varit troende men blivit utesluten ur församlingen, då han handlade med opium. Hon själv hade gått i skola i Yüncheng. Under tårar berättade hon, hur fröken Hallin älskat henne och gråtit för hennes skull och ansett henne som ett förlorat får, när hon blev bortgiven till ett hedniskt hem.

Jag undrade vad jag nu skulle få hälsa fröken Hallin från henne. Hon bad mig hälsa, att hon ville tro på Jesus och dagligen bedja till honom. Hon bjöd oss komma till sitt hem. Och på måndagsmorgonen gingo vi till hennes by. Hon var så glad åt att få taga mot oss i sitt hem, bjöd oss på mat och kallade på kvinnorna i byn att komma och höra.

Hennes gamla svärmor är fientlig mot evangelium och tillåter aldrig sin sonhustru gå till mötena. Hennes man är dock snäll mot henne. Han har förr både sålt och ätit opium men nu slutat med sin handel och blivit avvand, sade hon. Hon själv hade varit klen, men var nu bättre. Hennes hem var så trevligt.

Då och Nu.

Det är i år 70 år, sedan Mr Hudson Taylor första gången utreste till Kina såsom en ung man på 21 år. Okänd inom den kristna församlingen i hemlandet och utan understöd från något missionssällskap drog han åstad till det ännu vid den tiden praktiskt taget stängda landet. Vilken ringa begynnelses dag! Men vad har ej vuxit fram därur till ljus, frihet, frid och hopp för mångtusenden i Kinas 18 provinser.

Det är i år 36 år (1887), sedan Svenska Missionens i Kina grundläggare anlände till det fält i norra Kina, som sedan dess varit den svenska hemförsamlingen anförtrott. »Bön därute och bön här hemma, det var arbetsmetoden, som skulle bana vägen.» Och huru Gud svarar på bön, det utvisar ej blott statistiska siffror — alltid mer eller mindre otillfredsställande — missionens hela historia är sammanfogad av bön och bönhörelse såsom varpen och väften i väven. Ropa vi blott, nog skall han svara; bedja vi blott, nog skall han bönhöra så att härefter »större ting» skola upplevas än hittills.

J. R—n.

Missionsstatistiken.

I en årsberättelse är omöjligt undvika statistik, ehuru var och en måste inse, huru ofullständiga och delvis missvisande sifferuppgifter äro. Vi påminna oss dr Donald Frasers ord i hans »Afrika-idyller»: »I dag har jag med all omsorg försökt med siffror ifylla formulären, avsedda för årsberättelsen. Men det är svårt och har kostat verklig självövervinnelse. Ty siffrorna betyda relativt litet här ute i jämförelse med allt vad läsarna därhemma komma att lägga in i dem. T. ex. i hemlandet har 20 kr. *ett* värde och *ett helt annat* här ute i ett land, där arbetarna förtjäna 15 öre pr dag och läraren kr. 5.50 pr månad. Kunna väl missionsvännerna närmelsevis förstå betydelsen av att vi säga, att ett hundratal blivit döpta, då varje själ har sin egen historia och var och en av dem är dyrbarare än himmel och jord? Vad betydelse har det för Guds rike, att det finns ett tusen församlingsmedlemmar, då den ene icke är den andre lik i vare sig ljus eller mörker, i liv eller i död formalism? Om siffror skola utgöra måttet på framgång, vem kan då ge oss en tabell för barmhärtighetsgärningar, som utövats, samt för kristliga, goda ord och handlingar?

Ack, om vi endast hade ett formulär, avsett för uppgifter rörande karaktärers utveckling, ökad kunskap, tro, kärlek och allt större likhet med Kristus! Eller ett balanskonto med kolumner på ena sidan för okänslighet för andra, för grymhet, vidskepelse, misstänksamhet, för tröghet, dryckenskap och lättsinne och på den andra sidan för omtänksamhet om andras väl, för visat förtroende, för tillväxt i nåden, i sinnets nykterhet och renhet. Då tror jag ej vi missionärer skulle ha så svårt att föra statistik.»

(Fritt ur Chinas Millions.) *J. R—n.*

Trösten, trösten mitt folk, säger eder Gud. Talen ljuvligt till Jerusalem och prediken för det, att dess vedermöda är slut, att dess missgärning är försonad, och att det har fått dubbelt igen av Herrens hand för alla sina synder. Hör, man ropar: "Bereden väg för Herren i öknen, banen på hedmarken en jämn väg för vår Gud. Alla dalar skola höjas och alla berg och höjder sänkas; vad ojämnt är skall jämnas, och vad oländigt är skall bliva slät mark. Herrens härlighet skall varda uppenbarad, och allt kött skall tillsammans se den. Ty så har Herrens mun talat."

Ädelstenar i Mästarens krona.

Livsbilder från missionsarbetet i Kina av fru R. Goforth.

Pris kr. 2: 25.

På denna bok lämnas nu 50 % rabatt.

Från lidande till seger.

En kineskvinnas livskamp av Ingeborg Ackzell. Rikt illustr.

Pris 1 kr.

10 ex. 25 % rabatt.

Nya Begynnelser på den Gamla Grunden.

Föredrag vid Svenska Missionens i Kina årsmöte 1923 av Rektor *Joh. Rinman.*

Pris 50 öre.

När minst 10 ex. tagas, lämnas 25 % rabatt.

TACKSÄGELSE- och BÖNEÄMNEN

Om rik välsignelse för rektor Rinman och missionär Lindén av deras resa, sid. 185.

Fru J. Bölling, sid. 187.

Tack för välsignelsen i Ani, sid. 191.

För Kao, sid. 191.

För Pei i hans prövning, sid. 191.

För verksamheten i Taifang och T'aotsuen, sid. 192.

För äldste Tsao och för Liu, sid. 192.

För K. F. U. M.-verksamheten i Yüncheng, sid. 192.

Om lokal till en bibelskola i Pucheng, sid. 192.

Att opielasten ej må smyga sig in, sid. 193.

REDOVISNING

för medel influtna till "Svenska Missionen i Kina" under september 1923.

Allmänna Missionsmedel.

1483.	Obs.! »Sparade tobakslantar m. m.»	32: —
1484.	Mal. 3: 10.	15: 24
1485.	Björköby mfg	25: —
1486.	E. W., Björköby	10: —
1487.	»Annie»	10: —
1488.	S. H., Arvika	50: —
1489.	B. E. D., tackoffer, gm E. G., Sollefteå	42: —
1490.	T. M., Solberga, gm G. A. E., Ovanmyra	10: —
1491.	B. A., Ovanmyra, gm d:o	30: —
1492.	E. J., Boden, till J. Aspbergs underhåll	100: —
1493.	Daggryningen i K. M. A., till E. Bergs underhåll	150: —
1494.	K. M. A:s pensionsf. till A. Forssbergs underhåll	75: —
1495.	K. M. A. till A. Forssbergs underhåll	50: —
1496.	»Ur Guds rika förråd»	10: —
1497.	A. N.	10: —
1498.	S. K.	5: —
1499.	I. J., Hädinge	10: —
1500.	E. K., Sjötorp	30: —
1501.	G. D., Karlsborg	15: 86
1502.	1 Tess. 5: 23.	5: —
1503.	Ch. T., Storängen	100: —
1504.	A. E. P., Gtbg	100: —
1505.	Onämnd till löpande utgifter	865: —
1509.	L. L., Uppsala	50: —
1510.	M. H., Magra, till J. Hultqvist underhåll	27: —
1511.	S. H., »för sålda krukväxter» till d:o	3: —
1512.	A. O., Norderön	50: —
1517.	O. L., Höganäs	10: —
1518.	»Från en i tron hemgången broder»	15: —
1519.	A. G., »ett löfte åt Herren»	5: —
1520.	A. J., Österäng	5: —
1521.	N. S., Skellefteå, till E. Sjöströms underhåll	20: —
1522.	A. L., Skellefteå, offerkuvert, till d:o	10: —
1523.	Undersåkers mfg	50: —
1524.	»Berna»	5: —
1525.	Ps. 103: 2.	400: —
1526.	—u, Fil. 4: 19.	30: —
1527.	A. L., Kristdala	5: —
1528.	Från Missionsfest i Norderön 9/9, gm L. L.	54: 03
1529.	Koll. i K. F. U. M., Östersund	50: —
1531.	Ps. 145, Fil. 4: 19.	10: —
1532.	Ps. 23: 1.	10: —
1533.	Ur E. Kj—gs offerkuvert	5: 65
1534.	»Från en Jesu vän»	50: —
1535.	»Från vänner i Kristdala; »vid avskedsfesten för Minnie Nicholson	71: —
1536.	Ps. 27: 14.	300: —
1537.	R. J.	5: —
1538.	Koll. i Björköby, gm A. B., Slätthult	40: —
1539.	D:o i Hörle, gm G. S.	32: 29
1540.	D:o i Fryele kyrka	22: 71
1541.	D:o. i Åsaka kyrka	40: 32
1542.	D:o i Vargöns kapell, gm A. K., V. Tunhem	53: 07
1543.	D:o i Tunhems kyrka, gm d:o	17: 50
1545.	M. S., Örebro, gm S. J.	10: —
1557.	E. B., Sthlm, till missionärernas resor	10: —
1558.	C. K.	5: —
1559.	Fjällgårds bönekrets sparbössa	58: 71
1560.	Obs.! »Sparade tobakslantar m. m.»	30: —
1561.	Mal. 3: 10.	11: 26
1562.	Koll. i Tidan, gm K. I. Å.	14: 23
1563.	M. S—g, Björköby	25: —
1564.	Nettobehållningen från mötena vid missionärsinvigningen i Gtbg, 2/9, gm K. R.	1,100: —
1565.	Onämnd, gm K. G., Flisby	5: —
1566.	D:o gm d:o	5: —
1569.	»Tack»	10: —
1570.	Tabors mfg; Sandseryd	140: —
1571.	Ytterligare medel från Missiousauktionen å Johaunisberg, Delsbo 9/6, gm S. S.	126: —
1572.	S. L., Kristinehamn	25: —
1573.	H. B., Enskede	50: —
1574.	M. S., Jkpg	100: —
1575.	I. J., Kristdala, söndagsägg	10: 35
1576.	C. P. F., Honanfu	5: 50
1579.	A. L., gm A. B., Skellefteå	10: —
1580.	Offerkuvert gm d:o	10: —
1581.	J. J. med fru, Vänfors, »på deras bröllopsdag», gm F. Ö., Spöland	60: —
1582.	Falköpings syförening	50: —
1583.	»Från några vänner» gm K. B., Bohult	32: —
1584.	A. A. C., Kristdala	50: —
1585.	Kinagruppen inom Gtbgs K. F. U. K., till Lisa Gustafssons utresa	300: —
1586.	K. E., Knutby	20: —
1587.	Västra arbetsföreningen i Ölmstad	50: —
1588.	Onämnd	500: —
1589.	B., Jkpg, gm N. M. O.	3: —
1590.	D., Jkpg, gm d:o	3: —
1591.	A., Jkpg, d:o	2: 25
1592.	N. M. O., Husqvarna	59: 25
1595.	E. B., Köping, »bönhörelse»	5: —
1596.	Offerkuvert från Köping, gm A. H.	8: —
1597.	»Tionde av arbetsförtjänst», gm H. I., Älgarås	13: 20
1598.	Offerkuvert från Fridhem, gm d:o	6: 36

1599. Onämnd 50: —
1600. Mellanavgift vid utbyte av O. 10: —
1601. H. G., Gtbg till en missionärskand. utbildning 12: —
1602. H. S. 10: —
1603. L. J., gm C. J., Järnboås 10: —
1606. F. M., Mörby 10: —
1607. Vänner i Öhrviken, till Estrid Sjöströms underh., gm H. O. 64: 11
1608. C. & A. J. 5: —
1609. »Av en missionsvän» 5: —
1610. M. G., Sthlm, gm J. J. 11: —
1611. E. D., Gtbg 100: —
1612. Onämnd 7,096: 39
1613. Insaml. i Hults missionshus, gm C., Lindesberg 22: 25

Kronor 13,525: 53

Särskilda ändamåls medel.

1506. Från en hemgången missionsvän, till Barnh. i Sinan 300: —
1507. E. L., U. S. A., till Shui-yu-hemmet. 25 dollars. 93: 24
1508. Gräsgårds syförening, till M. Ringberg för en gosses uppfostran till evangelist. 50: —
1513. O. P., Storhögen, till Hanna Wang att anv. i missionsarb. enl. gottf. 10: —
1514. S. T., Örebro, för evang. Wang Tiao-si 100: —
1515. Månstorps Ungd. fören. för Maria Petterssons Barnh. 65: —
1516. M. & O. A. J., Norrköping, till M. Ringbergs verks. 50: —
1530. Hednavännernas Allians för sina tre evangelisters underh. 300: —
1536. H. J., Katrineholm, »tackoffer», till R. Berglings verks. 50: —
1546. Koll. i Höreda, till rep. av ombygge i Yuncheng, gm K. A. 16: 25
1547. D:o i Vrigstad, till d:o, gm M. E. 73: 41
1548. S. L., Vetlanda, till d:o 50: —
1549. Koll. i Skavböke, Hallsbo, till d:o 34: —
1550. D:o i Hestra, till d:o 38: 37
1551. M. M., Sjömarken, för gosseu Uei Iong-seng i Chiehchow 25: —
1552. G. B. Kristianstad, till de hungr., gm S. J., Örebro 10: —
1553. S. J. Örebro, för evang. Chang Sau-hsi 250: —
1554. D:o, för en skolgosses underh. 100: —
1555. D:o, för gatukapellet i Hancheug 100: —
1556. H. H., Jäniserum, till Anna Erikssons verks., efter gottf. 30: —
1567. H. R., Norrköping, till evangelists underh. 225: —
1568. »Tack», till Anna Erikssons arb. bland kvinnorna 30: —
1577. M. H., Björnö, till Barnh. i Sinan 10: —
1578. Onämnd, Visby, till Hugo Linders verks. att anv. efter gottf. 105: —
1593. »Ur lilla Lisbets sparbössa», till Ida Ringberg för lilla Ku Augens skolgång 5: —
1594. Från »Lisbets mamma», till d:o 5: —
1605. F. M., Mörby, till Hugo Linder att anv. enl. överenskommelse 50: —

Kronor 2,175: 27

S. M. K:s Pensionsfond.

1604. G. B., Flisby, till Pensionsfonden 10: —

Allmänna missionsmedel	**13,525: 53**
Särskilda ändamåls medel	**2,175: 27**
S. M. K:s pensionsfond	**10: —**
Summa under sept. mån. 1923 Kronor	**15,710: 80**

Med varmt tack till varje givare!

»Herren skall vedergälla var och en — — —»
1 Sam. 26: 23

Gåvor till Hemmet vid Duvbo.
2:dra och 3:dje kvartalet 1923.

Lilltomtavänner: 1 svinhuvud, 1 burk lax, biffkött; G. T., Norrköping: 2 kg. kaffe; I. A., Norrköping: 4 st. filtar, 2 dukar, 12 servietter; A. L., Björkeryd: ostkaka; A. K., Björkeryd: ostkaka, smör; E. A., Fröberga: 1 skinka, 1 ost; H. H., Ösby: kaffe, socker, te, cacao, saft; G. T., Norrköping: 1 säck mjöl; Fru B., Duvbo: 2 rosenträd; Vän i Norrköping gm M. K.: 1 duk; A. C., Sthlm: te; F. M., Mörby: 50 tjog ägg till inläggning; E. A., Fröberga: 1 säck vete till hönsen; M. K., Fröberga: bruna bönor; H. H., Ösby: frukt och konfekt; M. B., Sthlm: träkar och korgar; Lilltomtavänner: vetekrans, smör; Vänner i Hålahult gm H. J.: 1 låda blåbär; Dito: 1 låda lingon; H. J.: socker till lingonen; Lilltomtavänner: köttfärs och smörgåsmat varje lördag.

J. R., Sthlm: kr. 10: —; L. L., Trelleborg: kr. 10: —; M. J., Kinnemalma: kr. 4: 75; A. A. och A. L., Duvbo: kr. 5: —; A. H., Köping: kr. 10: —; L. T., Storängen: kr 20: —; St. P., Norrköping: kr. 5: —; E. A., Vetlanda: kr. 100: —; G. A., Vetlanda: kr. 5; E. P., Vetlanda: kr. 5: —; E. A., Fröberga: kr. 15: —; Vid kaffebordet 12:te maj: kr. 73: 10; A. och A. K., Björkeryd: kr. 10: —; A. L., Duvbo: kr. 5: —; F. P., Björklinge, »på födelsedagen»: kr. 5: —; H. D., Sthlm: kr. 5: —; Ur syföreningens nr 2 sparbössa: kr. 91: 82; Ch. A. på 12-årsdagen av grundläggningen av Barnens hem: kr. 5: —; Vänner i Holsby gm A. H. till salsklocka: kr. 30: —; Onämnd, Hova: kr. 8: —; »Tack för lånet av tvättstuga», A. L.: kr. 5: —; C. M., Ystad: kr. 10: —; S:a kr. 437: 67.

Med varmaste tack till varje givare!

Inez Bölling.

Expedition: **Drottninggatan 55.** Telegramadress: **"Sinim", Stockholm.**
Telefon: **Riks 44 59. Allm. 224 73.**

INNEHÅLL:

Om I bedjen. II, III. — Sjukdom — vår välgörare. — Missionsledaremötet i Stockholm 21—22 sept. — Från redaktion och expedition. — Från hemarbetet. — Inez Bölling 50 år. — Från missionärerna. — Då och nu. — Missionsstatistiken. — Tacksägelse- och böneämnen. — Redovisning.

Stockholm, Svenska Tryckeriaktiebolaget, 1923.